

Ča i more - judi

25

Poslijet, kao sa crni, odan
odova, Cora je stajala na stepenicama i pozdrav
tlasku, ljude koji su rastapali od ljubaznosti i želje da je utijeh
eka zna da u grad, a prijatelja, dob
nčić kad god i gdje, od poželji na ve
arhi je dodala te posjetnica, toli
noštvo malih spomenara i crno porubi
ćajini prolaznika, mnogo greškom pomisli
encanje u, doduše, pomalo turobno ozračje
Još nije bila pala večer, no mraz se već uhvatio
svjetlucau pod ulazom rasjejetom, magla je grad zat
jeli šator. Cora je zahrtala, a trha joj se primaknula i oko
oplinu koja se diže iz tog starog tijela u ne baš naj
putu. Francis se malo odložio i lijevom rukom kolj
epu jakne, dok je svojim zustru zagladirao kosu. Nije
moćito utučeno, jer Boga inače obje žene privukle i s
edu sebe pa ga istovremeno glasa tješile riječima koje bi, da
ko izgovarale. Prige bi se reklo kako ostavlja dojms
e iz pristojnosti potrgnuo neželjenom iskoraku
kodnevne rutine.

“Boga ti drago, rekao je dr. Garrett dok su
odlazili, s crnim štitom na glavi, s olakšanjem se
se može okrenuti i u drugom smjeru, u svakom slučaju, a
svojim tako neodoljivim prijatelozom u ozbiljni ton, uhvatio
ruku u rukavici. “Cora, čestitim: dobro si se držala. Mo
odvesti kad je stigla. Glad. Biste li vi štopot
gladan i dovoljno načuli usi morla čuti, risti, ka
Prijatelj, kao sa crni, odan
odova, Cora je stajala na stepenicama i pozdrav
tlasku, ljude koji su rastapali od ljubaznosti i želje da je utijeh
eka zna da u grad, a prijatelja, dob
nčić kad god i gdje, od poželji na ve
arhi je dodala te posjetnica, toli
noštvo malih spomenara i crno porubi
ćajini prolaznika, mnogo greškom pomisli
encanje u, doduše, pomalo turobno ozračje
Još nije bila pala večer, no mraz se već uhvatio
svjetlucau pod ulazom rasjejetom, magla je grad zat
jeli šator. Cora je zahrtala, a trha joj se primaknula i oko
oplinu koja se diže iz tog starog tijela u ne baš naj
putu. Francis se malo odložio i lijevom rukom kolj
epu jakne, dok je svojim zustru zagladirao kosu. Nije
moćito utučeno, jer Boga inače obje žene privukle i s
edu sebe pa ga istovremeno glasa tješile riječima koje bi, da
ko izgovarale. Prige bi se reklo kako ostavlja dojms
e iz pristojnosti potrgnuo neželjenom iskoraku
kodnevne rutine.

“Boga ti drago, rekao je dr. Garrett dok su
odlazili, s crnim štitom na glavi, s olakšanjem se
se može okrenuti i u drugom smjeru, u svakom slučaju, a
svojim tako neodoljivim prijatelozom u ozbiljni ton, uhvatio
ruku u rukavici. “Cora, čestitim: dobro si se držala. Mo
odvesti kad je stigla. Glad. Biste li vi štopot
gladan i dovoljno načuli usi morla čuti, risti, ka

... pameti radije bi si skratili vrijeme
vadeset godina nego kirurgu pod nož – što bi ti sam ist
orao – a bogami bih i ja! Ali svjedno – nemoguće je reći št
o točno bol, ili kakav je to točno osjet, ili boli li ono što bol
dnog čovjeka isto tako i drugog, više je tu stvar zamišljanja neg
elesnog osjeta – shvaćаш li onda kolika bi bila korist od hipn
Stisnutim očima pogledao je Spencer i nastavio: “A,“
ažeš da si se opekao i da te boli, odakle bih ja ja,“
uoopće osjećaj o kojem govoriš na onaj koji je
io sam? Sa sigurnošću mogu reći, ali kako
kakvu fizičku reakciju na nju? Kako
mo obojica jaukati, nek... Zelio bih kupiti plavo jedno.
krati... ima na sebi, kravatu, narumenike, cipele
ko dalje, ali kako mi... Sto to stoji, molim?
... blijeđe usne i promuća: — 512
... gotovinom jedan posto popusti
... Vidjelo se da je
... sa stoli
... u stvari
... i očajnički su se
... meni ponu
... reće direktor i uslužno se
... Javna ručnica. S cigaretom
... pu u stolnjaku. Ne psuje
... lijevo i krasno, gospodine profes
... tor. — Ali vi ste neposredni, zna
... cinu sobu! A sada u njemu stoji te
... životinje i lajkati. To je
... ar puse — uče napredni
... i upućuju na vaše traženje. Vi
... maslini. — Na plaćaru, sobe na
... u vašoj

... i ne obaziru
... i ne obaziru

Ča - more - judi

25

Nakladnik:
OŠ Grohote
Grohote, Šolta

Za nakladnika:
Mirela Mijić

Urednici:
Dragana Đurić, školski knjižničar
Mirela Mijić, ravnatelj OŠ Grohote
Željka Alajbeg, voditelj GKMM Knjižnice Grohote

Likovni urednik:
Bruna Ovčar, voditelj Likovne grupe

Logotip Ča - more - judi:
Anica Bašić

Grafičko oblikovanje i dizajn:
Dragana Đurić

Likovni rad na omotu
(detalji kompozicije):
Jagoda Begović, 8. razred: Leptir
Josipa Blagaić, 8. razred: Leptir
Lenka Tancikova, 7. razred: Proljeće

OŠ Grohote

Naklada:
400 svezaka

Tisak:
Pronto-grafičke usluge d.o.o.

CIP - Katalogizacija u publikaciji NSK
ISSN 1845-4852

Ča - more - judi

Zbornik čakavske poezije
učenika osnovnih škola
Splitsko-dalmatinske županije
25. pjesnički susret

Nečujam, 27. travnja 2023.
u sastavu 33. Marulićevih dana
povodom
očuvanja stvaralaštva na čakavskom narječju

OŠ Grohote
Grohote, 2023

*Ipak, Muze,
molim vas od sveg srca,
molim Febe, i Tebe, što si nekoć
mojoj pjesmi svečanoj dao strune
i nadahnuće...*

POEZIJA

MORE

Mi judi sa škoja more dišemo,
Mi uporno o njemu pisme pišemo.
Liti se kupamo, a zimi lignje lovimo,
Kupamo se, ronimo, kustamo i prskamo.

*Antonia Curać, 3. razred
Mentor: Anamarija Rađovanović
OŠ Ante Curać-Pinjac, Žrnovo*

MORE

Gledat tebe u dajine ko plava si ravnica.
Volit tebe prava je sitnica.
U dajini s nebon se spajaš
Nima ti kraja.
Uz šum valova danu i noću
nikad ne osićen samoću.
Nad tebon letu galebova jata,
pa se riba kjunon vata.

*Iva Čagalj, 3. razred
Mentor: Anamarija Rađovanović
OŠ Ante Curać-Pinjac, Žrnovo*

MORE

Gledat tebe u dajine ko plava si ravnica.
Volit tebe prava je sitnica.
U dajini s nebon se spajaš
Nima ti kraja.
Uz šum valova danu i noću
nikad ne osićen samoću.
Nad tebon letu galebova jata,
pa se riba kjunon vata.

*Franko Foretić, 3. razred
Mentor: Anamarija Rađovanović
OŠ Ante Curać-Pinjac, Žrnovo*

MORE

Duboko, prekrasno.
Huči, buči, talasa.
More je beskrajno plavetnilo.
Kristalno

*Nikola Leleković, 3. razred
Mentor: Anamarija Radovanović
OŠ Ante Curać-Pinjac, Žrnovo*

MORE

Sretno, tužno.
Pjeni se, diže se, putuje
Puno je velikih iznenađenja
Biserno

*Željko Radovanović, 3. razred
Mentor: Anamarija Radovanović
OŠ Ante Curac-Pinjac, Žrnovo*

MORE

Sidin na moru i gledan zelene gore,
a ispod njih se plavi valovito more.
 Puno je riba u moru,
 a ribar Šime jeca
 jer mu već dvi ure
 ništa na šćapu ne beca.
 Gledan ribara i jidin se sve gore,
 jer mu je vela pirka ispala u more.
 More mnoge tajne skriva,
a ribareva pirka moren slobodno pliva.

*Karmen Skokandić, 3. razred
Mentor: Anamarija Radovanović
OŠ Ante Curać-Pinjac, Žrnovo*

MORE

Uz more život je puno boji
Pa i kad ti ništa ni po voji.
More puno može, muči, hropje, buči,
dimi se, pini se,
prolije, nalije, razbije.
Ima more puno čudi,
to znaju stari judi.
Po šiloku s moren nema šale,
stoj doma i zaboravi parangale.
Kad more mrkentu plače
vele se ušate izvlače.
Judima na škoju more život znači,
s njegovim čudima živu
i lipu starost doživu.

*Ivana Šegedin, 3. razred
Mentor: Anamarija Rađovanović
OŠ Ante Curać-Pinjac, Žrnovo*

MORE

Gledan more kako se pini,
a galebi ležu na stini.
Gnjurci su u more zaronili
i puno ribe progucali.
Ribari su valu opasali,
ali ništa nisu ćapali.
Dica se kupaju u plićini
i ronu škojke u dubini.
Ja bih u more skoči,
ali danas neću moći
jer u skulu moran poći.

*Mateo Tvrdeić, 3. razred
Mentor: Anamarija Radovanović
OŠ Ante Curać-Pinjac, Žrnovo*

Bepo Begović: Leptir, 5. razred OŠ Grohote

SICAJU SE

Stari judi volidu govorit
o svemu ča je prin bilo boje
i kako su judi
u to niko vrime pri
bili boje voje.
Boje su se zabavjali, puno lavurali,
a u pokladan na šeratan balali.
Ma su se isto liti banjali
i judi su se višje smijali.
Govoridu i o skuli i dobroj knjizi
ma najviše govoridu o lipoj spizi.
Dikod spominjedu jude
ča su bili vaki i naki
a sad ji višje ni...
Ma siguri su
da puno boje je bilo pri...
Sićaju se stari vrimen
i nikad in ne dosadi
ka da čekadu da se prošlo vrime vrati.
Čekadu i žividu u nadi...
A u duši znadu
da in je lipo bilo
jer su bili - mladi!

*Stipe Bartulović, 5. razred
Mentor: Lucija Carev
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

SNI UKRAŠENI SUNCEN

Sni ukrašeni suncen
otvaradu ponistre moga ditinjstva,
sritni pogled leti za ticon u gnizdo,
pogled mira i zadovoljstva.

Kroz ponistru
prama vanka i unutra
gre život,
radosno iščekujen sutra.

Sni ukrašeni suncen
šajedu sritni pogled u zoru života.
Snivan let u daleke visine...
O, koja divota!

*Stipe Bartulović, 5. razred
Mentor: Lucija Carev
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

JESENSKI PINEL

Piturala je sve u dva dana,
zeleno u žuto, plavo u sivo
ka da lita ni ni bilo.
A ko?

Ništo leti, šuška, skače,
noga mi lokvu priskače.
Ništo pada, kapje, tapka...
A ko?

Jesen je to!
Vitrovite, kišovite voje,
muti svojih pinelon,
pituraje sve u svoje boje.

*Natali Cvitković, 4. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

BIČVE

Aaa bičve!

Bile, plave, šarene i žute,
čiste i šporke, cile oli puknute,
duge i kratke, rapave oli glatke,
male i vele
na nogu sve bi sele.

Svugdi ji jema di ne triba:
na posteji,
iza ormeruna,
ispod ponistre kutija puna.
U hodniku na tleju,
iza kauča i pitara
vavik se jedna po jedna stvara.

Ma ka ji triba, onda ji nima,
pa ji tražin vas u mucu
i nikako da se stvoru,
da budu pri ruci.

Nima ji nikad
tamo di triba:
u ormarunu,
u škafetinu
na mojın nogan...

Aaaa te bičve!

*Toni Ergovac, 4. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

DIČJA IGRA U CVIČU

Igra se dite
u vrtlu svon,
srića na licu
dok čeka drugu dicu.

Namištaju branke,
gazu po cviću,
a mame i tate
zaradi tega in viču.

Upropastija trud je
njiov sad.
Ma nemojte se jidit
još je jako mlad.

Pustite nas dicu
da se igramo u cviću
nek guštamo i restemo
uz šarenu sriću.

*Iva Krajina, 4. razred
Mentor: Ivana Lukas Bartulović
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

Antonio Čulić: Leptir, 5. razred OŠ Grohote

I TO JE JUBAV

Jubav je kad mi se lipo smiješ,
Jubav je vrića noći bez sna
I jedno tajno ime
Šta moli: Ne zaboravi me!

Svaka jubav ima i manu:
Od nje misli zastanu.
Samo je ona jubav bez mane
Kad se vole obe dvi strane.

*Nika Barišković, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

IMAŠ LI ZLATNO SRCE

Ja imam srce od zlata
Šta otvara mi svaka vrata.
Imaš li ga ti?
More bit da ga imamo svi
Ako znamo širit sriću
Dok nosimo svitom
Dobrote punu vriću.
Kad pogledan boje
Judima u oči
Vidin u njima
Kako cakli
Zlatno srce moje
Ka zvizde u noći.

*Josip Bepo Ivković, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

ZAŠTO JE VALENTINOVO SAMO JEDAN DAN

Valentino je najlipši dan,
Za puno judi samo san
O nekom ko ti čokoladu kupi
Pa je jedete skupa na klupi.
Baš mi nešto po glavi lupi:
Judi, nemojte bit tupi!
Zašto moramo Valentino
Jednom u godini slaviti,
Kad moremo svoju ljubav
Svaki dan davati.

*Ema Majić, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

MORE, GALEB I JA

Došla san do mora,
valovi su šumili.
To su bile samo stine,
žive duše ni bilo.

U daljini, u blizini,
nikog na ponistri ni bilo.
Doša je galeb.
Nakostrijiša se da ulovi ribu,
al ga moj pogled priči.

Galeb i ja sidili smo na stinama satima.
Vlada je muk.
Samo more, galeb
i ja.

*Luna Vručinić Perić, 4. razred
Mentor: Danijela Maurac
OŠ Bol, Split*

Dominik Bezić: Leptir, 8. razred OŠ Grohote

KRUV

Mater zamisi tisto.
Čaća ga baci u škavadu
i metne ga u komin da nareste.
Baba ga ispeče i izvadi na stol,
nako vrilog i friškog.
Cila kuća zavonja.
Brat izriže pomu i doda pijat gulaša.
Cila familija odma sve izide.
Nisu ni pričekali da se krUV oladi.
Više se niko nije moga dignit,
kako su se svi nabumbali.

*Sara Drlić, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

MORE SNOVA

Moren snova svaku večer plovim
u tome je moru sve ča ja volin.
Lipo je tu meni plovit
u mašti veseloj šarenu ribu lovit.
To more iz sna, puno je kolura ka duga,
pazi da u meni nikad ne zavlada tuga.
U moru moga sna
u sigurnu luku uplovit ću ja.
Svaki taj kantun posebno volin
kroz more priča i filmova,
jer to moje more
pripuno je čudnih ma pričudnih snova.
Zato ti svojoj mašti ideju daj,
pa ni tvomen moru snova
neće nikad bit kraj!

*Eva Mihovilović, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

PLOVIN U BESKRAJ

Plovin u beskraj,
tamo me čeka pravi morski raj.
Svih su kolura ribe tamo
da mi je ondi ostat ma dva dana samo.
Nema di nema crveni koralja,
a nika mi riba liči čak na zmaja.
More je tamo bistro i čisto
beskraj je za me puno lipo misto.

*Eva Mihovilović, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

MIRAKUL

Srce mi lupa
Tin notaman života
Čudo jubavi.

*Eva Milan, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Loure Katića, Solin*

MASLINA

U masliniku stare masline stoje,
sve su one od najdraže
none moje.
Na suvin granan
uvik side vrapci,
a liti na njezine grane
sličiu dosadni komarci.
U jesen nona,
u saket metne,
zrile plodove njene,
a maslina čeka usnit snažno
zimske snove snene.

*Andela Poljak, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

MORSKI SAN

Moj lipi plavi san,
cili je moren priplivan.
Samo brod u njemu mirno plovi
i kad god se dignen,
mislin da sam puna morske soli.
Lipo moje more plavo,
nikad njega nije malo.
U dubinu mora ja bi zaplivala
i život svoj za moje more dala.
Iman samo jedan lipi san,
a on je cili moren priplivan.

*Anđela Poljak, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Loure Katića, Solin*

TUGA

Tuga je ka materina čikara
iz koje se slučajno prolila kava.
Pa se fleka lagano po tavaji širi,
a mater tužna,
nikako da se smiri.
Onda lipin i toplin ričima
Mater spretno tugu potira.

*Daniel Puljiz, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

KULARINA

Ćaća nosi kularinu,
did i tetka isto nose kularinu,
svi nose kularinu okolo vrata,
svi osin mene...
Jedina je ja ne nosin.
To je zato, ča,
nijedna koju iman mi se ne sviđa.
Ova didova je, znate, starinska.
Ćaćina je zeru modernija, al' brate i dosadna.
Tetkova je pinku ozbiljnija, crno bila.
A moja...
Ma ja samo želin običnu,
lipu, žuto kafenu sa prugican.

*Petra Raič, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Loure Katića, Solin*

SANJAN

Sanjan o morskoj dubini
di ribe dubokin moren plove,
a ribari ih stalno love.

Sanjan morske ježe
kako se oštrin iglama bore
dok se jako ne umore.

Sanjan morske kornjače
kako se svojih oklopon štite jako
za njih je to lako.

Sanjan kako u morskoj dubini
sve zvizde rade isto.
Lagano se miču
i za spavanje traže sigurno misto.

*Aurelija Marija Tadić, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

ČA JE ZA ME JUBAV?

Za me je jubav cvit ča stalno cvita,
za me je jubav središte cileg svita.
Jubav je sunce ča nan svitli pute,
jubav je pisma ča svira svoje note.
Jubav je za me ostvareni san,
jubav je novi početak
za svaki lipi dan.

*Palmina Teklić, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

GREN U RIBOLOV

Gren u ribolov po ribji peharazred
Gren lovit ribu...
Tamo di bistro more udara u suve stine,
di krik galeba tiša divje jugo,
di je riba najboja na svitu
i di brod valove snažno baca.
Tamo gren u ribolov,
gren po ribji peharazred

*Palmina Teklić, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

VALI ME DOZIVLJU

Kad čujen šum mora
i vidin bučne valove,
vuče me srce
prema moru plavome.
Ladni, bistri vali
dozivlju me iz daleka,
njihova buka i jeka
ladnoću utišaju
i ona se smekša.
Ispune dušu moju,
zagrle srićon,
ti vali ča me snažno dozivlju.

*Palmina Teklić, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Loure Katića, Solin*

VALI SNOVA

Kad zatvorin oči, vali mi snova
beside pričaju i srce ugriju.
Svaka pustolovina nova
događa se na valima mojih snova.
Tamo me juja morka struja,
tamo provodin svaki noćni dan.
Tamo se igraju dičije igre,
to je moj prilipi san.

*Palmina Teklić, 3. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

Lucy Sabljic: Lepir, 5. razred OŠ Grohote

JUBAV

Jubav je more
Na dnu su školjke
Zbog jubavi đaci
Dobivaju dvojke.

*Luka Brižić, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

TJELESNI

Tjelesni kao
Matematika nije
Zato je lakši

*Luka Brižić, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

LIKOVNI

Mašta svugdi je,
Boje na sve strane su,
Panoi spremni.

*Ella Buktenica, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

SESTRA

Mala, slatka, lipa cila
Ma nema do nje, skitnica mila.

Dosadna, naporna, često je,
ali ipak, moja je.

*Ella Buktenica, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

SUNCE ČAČINO

Malo je dite slično materi
Napredno je i pametno ko sunce čačino.

*Toni Firizin, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

TECI VODO, TECI

Voda je lipa, prozirna i plava
Nađe se kapljica i velika i mala.

Tekuća il' kruta za me je voda,
Slatka il' slana, uvijek će bit sloboda.

*Toni Firizin, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

GLAZBENI

Glazba u meni
Lagano je pjevati
Glazba u svima

*Marta Pavić, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

NJEMAČKI JEZIK

Njemački jezik
Je težak za nekoga
A nekome ne

*Lucy Sablić, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

SNIG

Snig pada niz oblake
Na zgrade, travu i biljke
Pada kamo ga vitar odnese
Život mu prođe
Kad sunce dođe.

*Lucy Sabljic, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

VITAR

Vitar puše
Lagano i jako
Kada lišće padne
Vitar ga nosi
Na daleko more
U gradove
I u sela
Vitar ih nosi
Na daleko putovanje

*Lucy Sabljić, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

VJERONAUK

Na vrhu briga
Malena crikva stoji
Puna molitve

*Lucy Sablić, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

ČUVAJMO PRIRODU

Rano je jutro, dan se tek budi,
U poje se premaju vridni ljudi.

Za njih nema odmora ni mira,
Spašava se urod, uzbuna svira.

Iako je završia tek mjesec peti,
Majka priroda se ljuti i sveti.
Kiša ne pada, sunce jako peče
Suše su svakin danom sve veće i veće.

Ne rasu biljke, muče se i pate,
Kišni dani, da se barem vrate.

Svako je lito sve gore i gore,
Srljamo slipo u probleme nove.

Ne slušamo što priroda viče:
„Stani! Ne zagađuj! Ne mogu više.
Ne pali auto, cigaretu gasi,
Pokupi smeće, pčelice spasi!“

*Toni Vincenzo Sinovčić, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

HRVATSKI JEZIK

Knjige posvuda
Raspadnute stranice
Slova u zraku.

*Ivan Tenžera, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

MATEMATIKA

Računam, crtam
Ali bez odgovora
Pišem domači.

*Ivan Tenžera, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

VRIME

Sidin na kauču
Kalendar na zidu
Vrime leti
A nisam se ni okrenia.

*Ivan Tenžera, 5. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

Lenka Tancikova: Proljeće, 7. razred OŠ Grohote

LIPI OTOK

Lipi moj kraj,
zapetljan ka čvorazred
Liti je napor
dok je zimi zatvorazred
Lipi to je otok,
al' kad vidiš račun dobiješ šok.
Turistima parvi devetega rok,
a to je nami jedon lipi obrok.
I zato za splitskega pazora -
odma u trajekt za pud Fora.

*Jana Erceg, 7. razred
Mentor: Maja Božiković
OŠ Hvar, Hvar*

NAŠA MAŠKICA

Ni danas vom ne znom reć
kako je pomalo i sramežljivo
u našu kuću intrala
molo sivo maškica.

Ne somo u kuću,
na kauč, na katridu, u posteju.
Svi smo se zbili da se ona smisti.
Naša krajica...

Sivo-bila, duge dlake,
zelenih ociju,
nojlipja maškica
na svitu.

Koliko jubavi i radosti
nom je dola
ni potriba govorit.
To se more kapit.

Kako svi znote, maške ne vole more.
A kad bismo svi išli na plivonje,
tukalo je kuću ostavit hlođit
da se maškica ne afendi.

Kad je u Split tukalo poč
ili ne doj Bože daje,
svi iz fameje
ćapali bi zadatke.

Poj je povir, doj joj jist,
otvor joj vrotu od terace,
poglad je
i na kraju jov se.

Loni mi se parilo
da ću umrit.
Nakon duge patnje
finile su njene muke.

Još mi je o temu
teško govorit
i sve bi ucinila
da je mogu vrotit.

*Jurja Jurić, 7. razred
Mentor: Maja Božiković
OŠ Hvar, Hvar*

Ella Buktenica: Leptir, 5. razred OŠ Grohote

DALMATINSKA

Bonaca.
Sidin u kaiću i kantan.
U daljini kampanel.
Podne tuče.

Na provu mi doletija galeb
od sunca išempjan.

Kara se s menon,
oće mi ukrest ribu.
Ili mi oće reć
da se nevera sprema.

Bit će najbolje
partit doma.

*Ivano Kačunko, 5. razred
Mentor: Maja Čurković
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

DALMACIJA

Dalmacija je more,
Dalmacija su bile zore.

Dalmacija je ćaća,
svi smo tu braća.

Život je težak, al rišpetan
piše na težakovin rukan.

Baban je ovdi glavno cviće,
crvrči cvrče od sriće.

U Dalmaciji se svi vole
i iston se Bogu mole.

*Iva Kadić, 5. razred
Mentor: Branka Gojsalić Jerčić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

RODNI KRAJU, U SRCU TE NOSIN

Stine su visoke,
brda ka divovi stoje,
vrimenu dišpet čine
od davnine i u sve vike.

Kad vitra reful dojde,
kroz kalete projde,
brodi se inate
valovin ča udrít ga oće.
Viju se lancuni,
crvene se trišnje,
dičica se čuju,
starci se diče
brodon koji se iz luke izmiče.
Rodni kraju,
u srcu te nosin,
ničeg se ne bojin,
s tebom se ponosin.

*Danica Karaman, 5. razred
Mentor: Branka Gojsalić Jerčić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MISTO MOJE MATERE

Ima jedno misto,
lipo i čisto.
Na Foru se smistilo,
Pitve mu je ime.
Dvi bonde ima:
na moru brode i bonacu gleda,
dok kuće zelene škure imadu,
iza ponistre stare koltrine figuraju.
Crikva je na bardu,
za feštu svetega Jakova svi znaju.
Skula se odovna zatvorila,
u muzej se pritvorila.
U mistu malo svita jema,
a pjaca je centar svima.
Oltamo je moja mati pročedila
i ovamo se doselila.
Tamo je sad moja nona,
volin poč kod nje doma.

*Andrea Lučić, 5. razred
Mentor: Branka Gojsalić Jerčić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

ĆAĆA I JA GREMO U BRDO

Ćaća i ja
gremo u brdo.
Sunce peče,
u šparoge žeže.
Dok ih tražin,
radosti nima kraja.
To je ka igra
kukalo se zove
di dica traže dicu.
Tako ćaća i ja
tražimo šparoge.

Mater će ih
za večeru skuvat
sa jajin i ujen od maslina.
Bit će ukusno!
Bit će slasno!
One su lipe.

Dok ih budemo večeravali,
mali će brat jopet pitat:
Kad ćete mene vodit?

*Zoran Miljak, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

JUGO

Jugo znaju svi
i skoro ga niko
ne voli
jer nan samo
glavobolji
donosi.

Poznat je
po blagom vitru
i vrućini
svima nam se spava
kad je
u blizini.

Sve je
mirno,
samo jugo puše
i fijuče.
Svi spavaju
pa čak
i tice.

*Emma Mladinić, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

DALMACIJA

Ona je joko Jadrana.
Sritna i zaigrana.

Ovod su najboja lita pasala.
Ovod se piva, slavi i smije.

Igra briškula, trešeta,
picigin i balote.

Ovod u kaletan
vonja spiza moje none.

Ovod se kaiçon po bonaci vozi,
u inat se daju rozi.

Ovod se liti cili dan kupa,
a onda se fešta do samoga jutra.

Sve se ćuti po gradelan i ribi,
a feštu vode berekini.

Ovod se dalmatinska pisma sluša,
a kako se tek na Poljudu gušta!

Od svih šinjorina, ona je najlipja.
Ovod su svi ko jedna familija.

Veže nas ona, jedna i jedina.
Naša Dalmacija.

*Ivana Naranča, 7. razred
Mentor: Maja Ćurković
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

RUZMARINE MOJ

Stinan okužen resteš
i godinan se sa životom boriš.

Sunce na te drito tuče,
a ni šjun te zaobić neće.

Svojin iglan svemu prkosiš,
svojin vonjon sve pozravljáš.

Ruzmarine moj, navik zeleni!

Zimi liti,
uvik isti,
naš si ponos
dalmatinski.

*Toma Raos, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

PRIKO MEJA I PUTA

Priko meja i puta skačen
i gledam u travu
di ću srest šparogu malu?

U svaki žbun i draču virin:
Kako nać što dužu,
a ne kraću?

Trčin, odan, gledan.
Svud mi oči lete;
grane i travke kriju mi mete.

Moran do večeri ubrat punu šaku
Obećala je mater spremić večeru pravu.

*Viktoria Skender, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

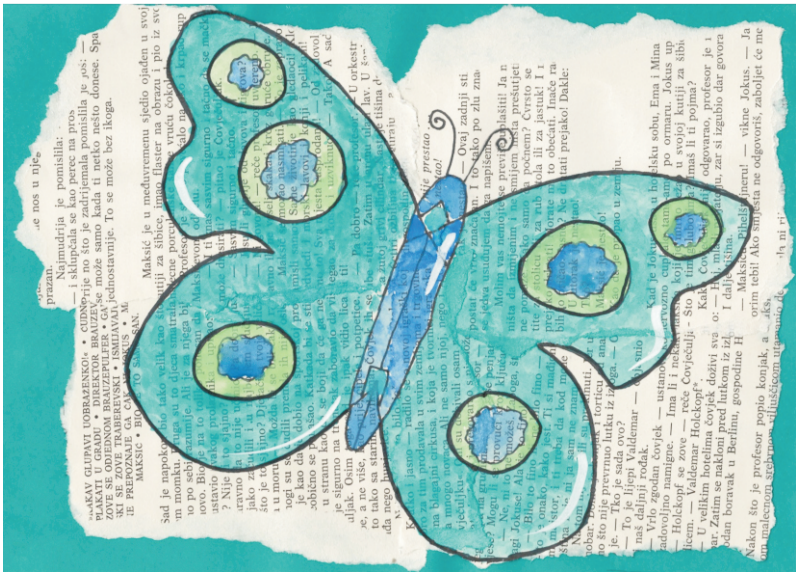
ČEKAM TE

Na stini uz more sidin,
sa čežnjon da te što pri vidin.
Uz vale prolaze mi dani,
pari ka da otiša si lani.
A tek misec je proš, a
i Božić bez tebe doša.

Vapor svaki dan čekam,
s pitanjen san već dosadna i smetan.
Oćeš li više doći,
ne znan koliko ću čekat moć?

Srce digod poludit zna
pa oči mire druga oka dva.
Iman ti nešto reć važno:
Fališ mi, oko moje malo!

*Luna Zemunik, 5. razred
Mentor: Branka Gojsalić Jerčić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

Martin Vrca: Lepir, 8. razred OŠ Grohote

LOLA

Ona,
lipa moja maška,
crna, kafena i bila.

Ona,
ča je skakala po cablima
ka najžveltiji tić.

Ona,
ča me volila do neba.

Ona,
ča bi me lizala po rukan i po licu i tišila
kad bi bila usamjena.

Ona,
ča mi je bižala kroz našu šumu,
a ja bi je vatala.

Ona, Lola...
Ona mi sad navíše fali.

*Maia Coloma, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

MOJA MEŠTROVICA

Moja meštrovica,
ka lipa golubica,
livon rukon piše,
ma zato najlipše!

Zelena joj najdraža boja,
a crvenon kosu boja.

Stalno se ventulama ladi,
ma nikako da se oladi
moja najboja
i najlipja meštrovica!

*Marina Korona, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

AJDUK

Ajduk igra,
a Split, bez stat, glasno piva.

Stadion na Poljud pun,
a balun skliže ka sapun.

Livo – desno, gori – doli...
Nima mira baš ka miš kad traži bokun sira.

Zabijemo gol!
Dinamovcima zadamo bol.

Kad utakmica svrši, gremo na Rivu.
Tamo odrasli proslave uz pivu.

Cila Dalmacija u jedan glas slavi
jer ti si, Ajduče, naš ponos pravi!

*Morena Nićeno, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

MOJ SPLIT

Moj Split je lipota!

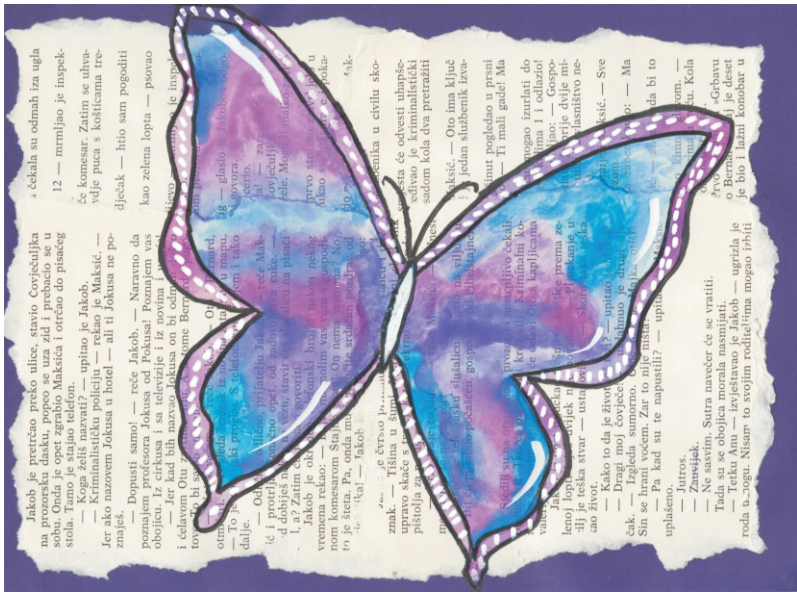
Njegov Marjan je lipota.
Lipota je njegova Riva, Prokurative, njegov Poljud.
Lipota je i njegova štorija o Ajduku.

Njegove Bačvice su lipota.
I njegove Firule, Ovčice, Zenta, Trstenik, Žnjan...
sve sama lipota do lipote.

Cili moj Split je lipota.

Da van kažen, svitu:
Ako postoji neko ko ne voli moj Split,
Oti mora bit da je inšempjan skroz naskroz!

*Luka Pijanović, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

Josipa Blagaić: Leptir, 8. razred OŠ Grohote

OBID

Prvo se zažuti kapula,
stavi se na malo uja.
To se onda šufigaje,
i to traje.
Kuća dobije vonje,
a svi su boje voje.
Na to se kozice staviđu
šupijačon mišadu,
bilin vinon se zalijedu,
dodaju se riži
jer rižot svi volidu.
I na kraju moran ti ništo reć,
Bez jubavi ne možeš ni kuhat ni peć.

*Kate Bogdanić, 4. razred
Mentor: Antonia Tonković Barišković
OŠ Manuš, Split*

Rino Kalebić: Proljeće, 7. razred OŠ Grohote

SNIG U PAIZU

Kad bi u Paizu
snig barijenko po,
sve bin jo
na svitu do.

Neka pado
duon i nuoć,
pok ću s braton
sankat poć.

Sve će čisto
i bilo bit,
snješkota ćemo
učinit.

Umisto nosa
karotu će imat,
a grone ćemo
umisto ruk petat.

*Šime Ivanković, 3. razred
Mentor: Magda Tepić
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

STORI JUDI

Naši stori su sa rukima
Na škina hodili
I nikad se nisu
Umorili.

Tovara naptili,
Motičicu i maškin vazeli,
Pinku sira marendali
U poju cili don ostali.

Nisu puno bacelali
Sve njin je dobro bilo.
Zato se i puno veće živilo.

Naši stori su dobri judi bili.
Svega su nas naučili.
O lavuru i poštenju,
O mucu i učenju.

Puno lipega se o njima
More provjat.
Non ni nego za
Slušot i guštat.

*Juraj Matković, 6. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

JEDNA MOLISNA KUĆA

Jedna molisna kuća
kraj mora, od stine,
a ne moredu joj ništa
ni jugo, ni plime.

Cila je od soli
dok vitri pušu,
u tu kućicu od gušta
gren odmorit dušu.

Jedon stori ormarun,
darveni pod, po njemu katride
Na stolu svića i suho cviće
u ton kući sarce baržje tuče od sriće.

U kantunu špاهر
poviše njega store slike
gušton gledat kroz ponistru
kako vali tučedu o sike.

*Ena Regović, 6. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

Marta Pavić: Lepir, 5. razred OŠ Grohote

MORE

Valovi tuku o stine,
Pini se more
Ladni vetrovi pušu,
Priča nan more
Uz more pisma cvrčka,
Piva nan more
Galeba sritan let.
More, o more!

*Nika Tešija, 2. razred
Mentor: Linda Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

OLOVKA

Iz borše pobigla
Olovka mala
Lutala sviton
Radoznala bila.
Vonjala je cvitove
Škrabala listove
Vajala se po travi
Gledala leptire
Pratila di
Mravi žive.
Ništa daje od pernice
Vidila nije
Pa joj je svit
Veći nego ikad prije.
Vratila se pridvečer doma
Sutra mora u školu ona.

*Nika Tešija, 2. razred
Mentor: Linda Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

Manuela Begović: Leptir, 8. razred OŠ Grohote

LITO U JELSI

Lito je u Jelsi super.
Sa rođican san svaki dan.
Ali mi je ipak najgore
kad mi mater uđe u kamaru u 6 uri
i ne fermaje batit.
Aj to preživin.
Naravno da poslin gren leć.
I onda cilo popodne čekam tih 5 uri pozapodne
da svi pojdemo na more.
Oko dvi, tri ure ne smiš vanka, jer je vanka zvizdan.
Kad se vratimo s mora gremo na rivu.
Poslin dođemo doma i idemo spat.
I to je to.

*Matea Leona Dukan, 2. razred
Mentor: Tanja Bulić
OŠ Plokite, Split*

MOJE LITOVANJE

Volin lito. Nima skule.
Igran se s kumparima
na trgiću našega malega mista.
Onda s barbon gren u ribe.
Vazea san štap i uvatija tri škarpine.
Vratija san se doma i didu pokaza ulov.
Dida i ja smo ih ispekli na gradele.
Kad su se ispekle stavili smo ih na pijat,
ulili malo maslinova uja i izili ih.
Poslin smo sestra i ja izili slajjić,
pa pozapodne spavali i igrali igrice.
Onda smo se išli banjat i ronić.
Lovili smo žbirce i skakali s mula.
Brzo je završilo ovo litovanje.
Vratija san se u Split, moj najdraži grad.

*Ivo Pepe Miličić, 2. razred
Mentor: Tanja Bulić
OŠ Plokite, Split*

LIPI DAN

Lipi je dan.
Sunce me gleda kroz škure.
Izašla san vanka igrati se s pason.
Zalila san i cviće.
Toga dana san za obid imala
moju najdražu spizu, picu.
Popodne san se igrala sa sestron.
Nakon toga san pisala domaću zadaću.
Navečer san s tatom i mamom
išla u đir kaletan moga grada.
I to je bija moj najlipši dan.

*Dora Žnidaršič, 2. razred
Mentor: Tanja Bulić
OŠ Plokite, Split*

Ivan Tenžera: Leptir, 5. razred OŠ Grohote

LITO

Ovde je lipo lito.
Jedva čekam drugo lito.
Jedva čekam da se opet banjan u našen moru.
Lovit ribe u Jadranskom moru i kaićen plovit.
Ali mi je od tega najdraže plivat.
Plivan ka kit.
Kad vidin čele, trk u more.
Najdraže mi je lito!

*Niko Čurčić, 2. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

LIBAR

Sidin na gajeti
atento i s alegrijon štijen libar
ufan se da ću arivat
ajmo naprid pa brž
uspijen proštiti (lektiru).

*Gabriel Doždor, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

MOJ DAN

Jutros san se deliberala bala (treninga).
Išla san u dućan po spizu.
Kad san arivala doma
ila san baškotin i karote.
Išla san čitat čakod, našla san neki libar.
Vanka je bia šušur od faganela.
Išla san radit svoju đelatu,
jer nisan mogla čitat od šušura.
Tribala mi je
vaga,
cukar,
čikara,
pršura,
kalup,
maslo...

Umrla san od smija kad mi je ravela pala u kalup.
Mama mi je čekala đelatu
dok san ja bila u skuli.
Kad san se vratila iz skule,
ila san obit i išla se zasladiť đelatom.
Đelata mi je ispala rotondasta.
Kad san poila išla san do kraja čitat libar.
Čitala san dvi ure i došla je večera.
Stavila san:

karote,
ravanele,
tavajol,
takuin,
rusule,
važ biži,
fjok,
galetine
i čikaru
u saket

jer to ujutro moran nosit u babe.
Nakon toga otišla san po malo fritula
i u posteji ih ila.
Okolo deset uri san tila leč u posteju
ali san sila na katridu i tako zaspala.

*Gabriela Džajić, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

RIBA OLI BIŽE

Ćer mi cili dan bala,
sin ita balun,
a ženi cili dan govorin dodaj mi malo cukra!
Sija san na bančić batiti orah i bokun se odmorit.
Nisan ia biže od kad san ženi kupija bračolet.
Opet zove Gojislav na invit, ča je dosadan.
A vidi zove i žena.
Obid je na stolu!
Ča li je danas spremila?
Griota ča nisu biže.
Posli obida gren na more s kaićen.
Itinja san ankoru u more i skočija san.
I dalje san u forci.
Dok se banjan u moru pensan:
koji je gušt za obidom ist frišku ribu.

*Margarita Eterović, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

DOM

Ja bez doma ne mogu ništa.
Ako ne virujete slušajte (atento).
Rodi san se u Splitu.
Kad san ariva doma nisan zna ništa.
Nisan zna ime brata.
Kad san ima osan miseci nauči san hodit.
Moj brat me uvik čuva,
a sad me čuva i malo više.
S dvi godine san nauči da se zove Boris.
Sad jeman svoje kumpare.
Jedva čekam jemat osamnaest godin
i upisat fakultet.

*Rino Ganza, 2. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

A -MOĆA

Deboto gremo bez lumbrele
Zakoračin ja pa pegul,
intanto na nebu daži,
a vidin da se i fortunai sprema.
Neće mene lumbrela spasit,
altroke da ću arivat u skulu.
Ne volin marač jerbo uvik daži,
a ekola,
frmala je i ta dažd,
mogla bi i u skulu arivat.

*Doris Grgić, 7. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

SVE O KOŠARCI

Kad igraš sport ne moš se idit.
Ali ne moj se i stidit.
Pogotovo nemoj mučat
pošto ćeš trčat.

*Haris Ibrahimović, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

MOJ PAS

Moj pas se zove Lada
po putu stalno pada!
Dok ona tamo skita
nju niko ništo pita!
Dok ja njen itan grane
po putu ona lipo stane!
Ništo je ona vidila
žaba joj se svidila!
Žaba je zelene boje
i jema maće svoje.

*Manuela Janjić, 2. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

NEBO DAŽDI

Nebo daždi doklen,
kaleg kolafjaka leti.

Nebo daždi doklen,
vanka bati more.
a južin puše.

Nebo daždi doklen
je fortunat na moru.

Nebo daždi doklen
ščiga bati stinu.

*Dražen Jelavić, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

ČA JE MORE

More je kada se banjamo,
kad se igramo na žalu,
kad se družimo i čakulamo.
Ja volim more jako puno!

Kad dođe lito
moja familja i ja gremo se banjat,
u moru se igran s braton,
plivan i guštan.

Vidin ribice kako u jatu plivaju,
vidin i puno kamenja i vlati morske trave,
ka da je povitarac ljulja.

Liti mi je i rojendan
koji uvijek feštan s famijon i kumparima.
Živilo more i lito!

*Karlo Kovačik, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

PROLIĆE

Proliće sviće,
cvate cvíće,
sunce gori,
a ja se borin.
Kad noć padne,
ja se odmorin
i u san utonen.
Jutro ariva,
ka i sve drugo brzo projde,
a skula tad dojde.
Učin, pišen, crtan,
ali o proliću.
Skula završi, a još je dan
pa mogu van.
Pa kako?
Zna se odgovor na to:
Proliće!

*Ana Laštre, 2. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

SMIJ DICE

Sritna dica u igri se smiju
po kalan našin liti idu i piju.
Svako dite lašći se od sriće
dok po marčanon suncu skače,
a mater ga dozivje.
Ošervamo se jedan za drugin
pa bacimo na balun,
to je vridnije od svakoga blaga.
Onda s lapišen beside nižen
metnen na kartu batudu
niku iz moga ditinstva
punog alegrije i smija
da imam štoriju kad sam dite bija.

*Ivan Lončar, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

LIBAR

Libar u meni budi alegriju
Čitan i prisjećan se svih lipih momenata.
Sklapan oči i čujen kalega kako leti
Listan libar i guštan
a čutin lebić u vlasima.

U libreti čujen mir
Zvuk mora i lošćura podsjećaju me
na lito – moj najdraži stađun.
Čitajući libar naučin riči ka u bajci.
Libar rišava sve moje probleme
Vonj stranica tih u meni ljubav
budi ka ljubav u muža i žene.

*Marta Marković, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

LITO

Asti ča ja volin lito
valove burne i more plavo,
veselu dicu koja se igraju
u pjesku i ljude sritne
koji se pod suncen
sunčaju.

Odma kad vidin litnje
sunce, pocrvenin skroz
ka rak neki crven
ka vatra.

Ajme majko, jedva čekam
lita, da igran na balun
s kumparima svojim
i da skočin u lipo,
plavo more.

*Duje Pavičić, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

BALUN

Jako volin igrat fuzbal.
Više volin igrat na balun
nego hodit u skulu.
Kad dojden na igralište
onda san cili sritan.
Trčin,
driblan,
pucan
i dajen golove.
Veselin se svakon голу.
A igran svugdi,
doma,
na ulici,
igralištu,
razredu...
Treniran fuzbal
i ufan se da ću postat pravi igrač.
Igrat ću svugdi po svitu,
a najprin u svomen Ajduku u Splitu.

*Ante Pjanić, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

LITO VOLIN...

Lito volin
jer nima skule
lito volin
jer mi je liti rojendan
jer se mogu banjat po cili dan
jer mogu sladoled jist
i ne moran rano leć hodit
jer se mogu igrat s prijateljican.
Lito je sloboda,
kad će više lito!

*Ema Pjanić, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

KAKO ČEKAN PRIMALIĆE

A ča je mirakul
da je primaliće ove godine spuž,
gre đir po đir zime.
I poštujem to,
to je njegov odabir.

Brž ga šijun požuri,
brž versi ove pisme.
Brž ga kaić odnese,
do našeg kraja.

Al zašto ga požurivat,
prišu mu davat.
I na zimi moramo zahvalni bit,
lipa je i ona.

Dakako, ča god radili
dolazak primalića ne moremo
dricat i pomicat.

Virujem da će ga brž,
invit ptica dovest.
I to je kako čekam primaliće.

*Paolina Radan, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

BALARINA

Hodila san na bal
i naučila san balat.
Zavolila san balat.
U škafetinu san našla svoj letrat
i letrat moje sestre.
U takujinu san našla 70 eura za natjecanje.
Mami za Dan žena odbalala san
i kupila joj rusulu.
U petak 17. marča
nisan išla u skulu
jer san išla na natjecanje u subotu.
Vižitala san svoju babu
da joj rečen da gren na natjecanje.
Kod babe sam izila fritule.
Rekla mi je da jon falin.
Dida mi je da đelata.

*Lara Siničić, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

LUDI PRAZNICI

Na momen otoku Čiovu liti je urnebes.
Mornarima se i motori spržu...
A ježeva jema u moru više nego turisti zajedno.
A i ja san na Čiovu.
Super mi je, čitan stripove o Batmanu i Čoviku pili.
Igram igre u pravome životu, a i u virtualnon.
Moj tata lovi ribe.
To mi je super.
Lovi komarče, a jučer je uvatija i zubaca.
Zubatac mi je bija zanimljiv onako zubat,
a bija je baš fin u juhi.
Tako van je to judi na mome Čiovu liti.

*Tino Šimundić, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

BALUN

Nema lipše stvari
nego kad se baci na balun.
Sva dica će guštat,
a briga neće jemat.
Na balun bacit će svako,
ali dobit neće tek tako.
Digod se zna i falit, pa se naidit.

*Bepo Ukić, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

Lena Mustić: Proljeće, 7. razred OŠ Grohote

OBID U GORI

Mater spizu parićaje i po dici šaje,
u gori je jist najslaje.

Iz krtola se spiza vadi,
i odma se sede za stol da se ne ohladi.

Za obidon se ne govori,
to bi bila grihota
zato Bračani nemaju tega mota.

Zlamenat se pri jića,
rutat posli pića.

Iza tega svega triba obrisat čunku
i pogladit se po štunku.

Ni obidvat ni lako
zato ubit oko gre svako.

*Cvita Jakšić, 5. razred
Mentor: Milena Mošić
OŠ Selca, Selca*

Paula Stojanov: Leptir, 8. razred OŠ Grohote

DUZINA MISEC

Sićanj je najladniji
i triba ga škivat.
U veli i mačkarama moreš uživat.

Marač sve očisti
s tri bure,
da travna more pustit travu
i cviću prolitne frizure.

Peti doje cvitan,
cili mirisan i sritan.
Posli njega je žunj
sjajnih zvizda uvik pun.

Sedmi luj pozlati poje
i moš se kupat
do mile voje.

Agust mi pasa u ladu.
U šetemburu gren u skulu - za nagradu.
Otonbar nije baš po mojoj voji,
ma za nona u vinogradu je najboji.

Jedanesti zoven zimni od mija,
al' nije tako ladan
i nije više ni komaraca ni zmija.

Svićice crvene, zelene i bile boje
do Božića svečano dane broje.
Sve nan je nova godina bliže
i zadnji dan prosinca
prid vrata finalmente stiže.

*Petra Atlagić, 2. razred
Mentor: Linda Koncani
OŠ Split 3, Split*

ĆAKULONA

Ta ćakulona,
ajme ča mi gre na živce,
kad izajden vanka
ne mogu ni slušat tice!
U skuli me urtaje
i štucigaje.
Uvik ništo zapitkuje
i cilo me vrime uznemiruje...
Ne mogu višje kraj nje sidit,
di god se sakrijen
ona će me vidit!
Uvik se jidi kad se s drugima igran,
stalno misli da je triban.
Odmor svaki
nikad ne bude onaki
kakvi želin,
razmišljan o temen
da se u drugu skulu priselin...
Ali ča ću višje š njon,
moran jon oprostit
jerbo mi je prijatejica
i ne mogu jon puno zamirit.
Na kraju ću van ništo priznat,
ma nemojte me nikomen izdat.
I ja san mala ćakulona
ča od nje ni puno boja.

*Nina Češljarić Sabljak, 4. razred
Mentor: Sandra Podrug
OŠ Split 3, Split*

MOJ SPLIT

Ja san Jakov s Kile
i volin ovi moj grad bez mire.

Najbolji grad na svitu je Split,
to nikako ne moš falit.

Lipa je riva, Duje još lipši,
na Bačvice, u more, lipo je i po kiši.

Uvik je šušur, samo oćutiš muk
kad izgubi bili naš Hajduk.

Mili moj grade Splite
pozdravja te tvoj Jakov... tvoje dite.

*Jakov Džaja, 2. razred
Mentor: Linda Koncani
OŠ Split 3, Split*

JABUKA

Bilo da je žuta ka' sunce,
oli zelena ka' šuma,
oli crvena ka' krv,
najdražje mi je da u njon nije črv.
More bit' sla'ka
i cila glatka.
Okuson bogata,
vridnija o' zlata.
Meni je i kisela draga,
poslin obida
slakusarija je prava.

*Kristian Grbelja, 4. razred
Mentor: Sandra Podrug
OŠ Split 3, Split*

MOJA FAMILIJA

Moja familija puna je
ka' vrića!
A ča je veća,
reste nan i srića!
Najdražja mi je moja sestra Lela!
Prava je lipotica bela.
Moj brat Toma veseli je berekin,
učini mi dišpet pa se pravi fin.
Mater i pape su ka' najboji prijateji,
s naman se igraju i uvijek su veseli.
I novi će se život rodit
pa će nas bit teško pribrojiti.
Jubav je naša najveća srića,
mi smo ka pitar pripun cvića,
di nikad ni jedna latica neće otpast
i uvijek ćemo zajedno cvitat.
Još samo da se pridstavim,
ja san Boja,
i uvijek kaže none moja
da svaka familija
donese u svit bar malo piture
jer kak'i bi život bija
da nima kolure.

*Boja Grubišić, 4. razred
Mentor: Sandra Podrug
OŠ Split 3, Split*

GROPI

Gropi su propjo zaguljeni
kad igran balun umetu me, sataru
stanen, pa i vežijen
i gubin na vrimenu, na guštu.

Najskoli mrzin kišu
i mokra mi se špigeta zagropa
pa se smoču i patike i bičve i noge...

Pa se sagibljen da patike skinen
špigete odgropajen, a ćale idan više
da ji brže odvežijen.

Grijota bi bila tekmu izgubit
zarad mokrih patika, špigeta... i gropa.

*Bruno Jurač, 2. razred
Mentor: Linda Koncani
OŠ Split 3, Split*

PORTAFOJ

Judi moji kako je samo pogodija,
oni ča je portafoj izmislja.
Puno je judi koje je usrićija,
a jema i oni' ča je rastužija.

Jer ka' ti je portafoj sit,
na pjatu ti je cili svit.
A ka' je gladan
i ti si bidan i jadan.

To van je zato ča ništa na svitu,
ne popravja raspoloženje ka' paged na munitu.

Tako van i ja jeman jedan lipi,
portafoj ča o' šoldi kipi.

Moran van kazat, nije mi bilo lako,
skoro san bez svih zubi ostala tako.
Jerbo ka' bi mi koji ispa',
ispo' kušina miš bi pineze da.

Nono mi je skoro bankrotira
o' svih dobrih ocjen' koje je nagrađiva.
Uskoči i none i pape i teta,
spasi i rođendan, a i nedija sveta.

Jedini je problem ča se isprazni u tren oka,
ka' kupin koji bonboncin ili dva fjoka.

To van je svitu škatula čudnovata,
nekad siromašna, a nekad bogata.

*Anja Mrklič, 4. razred
Mentor: Sandra Podrug
OŠ Split 3, Split*

LEROJ

Stari leroj
kraj kredence visi
i kazuje:
tri i kvarat
mama mi za obid počne mavat.

Švera priko švere
tika-taka...

Još gladna nisan!
Ka bi bar neko švere maka!

Tika-taka...
Sad mi je obidvat tlaka.

*Lara Prlić, 2. razred
Mentor: Linda Koncani
OŠ Split 3, Split*

JADRANSKO MORE

Kad vidin lipo Jadransko more
u koje bacaju škovace i kore,
meni uvik žaj bude
i jidin se na te šempjaste jude,
jerbo ga stalno zagađuju,
njegovu lipotu ne poštuju.

Judi, otvorite oči,
jer svaka škovaca more koči!

Svima želin prinit i ovo:
Čuvajte ga da bude ka novo!
Ako to slušat ne želite,
pokupite bagaje i doma se vratite!

Svi će u moru guštat i plivat,
a poslin na žalu i pismu zapivat.
More će još više volit
i kad zavrući š njin se polit.

*Luka Simunić, 4. razred
Mentor: Sandra Podrug
OŠ Split 3, Split*

MOJA SIMPATIJA

Jeman jednu simpatiju,
zove se Mark
i po meni je ka' cukar sladak.
Jema lipe pigice
i plave okice.
On u mene zajubjen nije,
ali mi se koji put
sla'ko nasmije.
Bilo je poruk', pisama i čokoladica,
ali nemojte mislit da je on to meni sla'
jerbo san sve pisala
i kupovala ja.
Nadan se da ćemo jedan put
izać' u điradu
i sist na piće,
tad za mene
bi' će
najvišje sriće.

*Lorena Škaričić, 4. razred
Mentor: Sandra Podrug
OŠ Split 3, Split*

Luka Brižić: Leptir, 5. razred OŠ Grohote

MOJ GRAD SUPETAR

Ovode none rožatu činidu,
stare ricete duperadu.
Rećine sa trećeg kolina nose
jerbo se precima svojim ponose.

Ovode briškula se igra,
A špešo se ulovi i koja riba.
U crikvu svako jutro se gre,
A za obid bar bokun janjetine.

Iz đardina već se more vidi,
a kroz gromače i masline vitar viri.
Meni ovode lipo je i uvik bi' će,
Meni moj Supetar nikad dosadi' neće.

*Emanuela Vidošević, 6. razred
Mentor: Tea Fabris Matulić
OŠ Supetar, Supetar*

BERBA MASLIN

Nima mi ništa lipje
vengo brat masline.
Lipo, na friškoj ariji guštan,
ćaći, materi, didu i babi pomažen.
Ka poberemo sve ča se da,
u ujaru nosimo pune vriće.
Tamo nike vele, teške stine
speštaju svaki plod,
a iz njega poteče
lipo, čisto uje.
Dida kaže da je to prava likarija,
a ja mu virujen.
Najlipje je ka pape
ribu oli meso na gradele baci,
pa uz mrvu soli i ružmarina,
poškropi maslinovin ujen.
Ko oti gušt more platit!?

*Tonia Kurtović, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

ĆALE

Kriomice on me,
poviri kroz škuru,
stentan brecaj čeka,
skule zanju uru.

Briga ga mori,
ka me tilo boli
i uvik mi špjega,
ćaća te voli.

Obid lipo skuva,
jušto na vrime,
spizu ča guštan,
ponosin se njime.

Alaton pustin lavora
ka o šale,
meštar o svega,
to je moj ćale.

*Roko Malenica, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

VODA

Voda je naše blago
ča je sviman drago.

Vodu tribamo pit,
jerbo brez nje
živi nečemo bit.

Vodu moramo
šparat i čuvat,
jerbo brez nje
nečemo se moć ni okupat.

Čuvajmo vodu!
Ako nje nima,
na cilemu svitu
bit će loše sviman.

Čestitan ti, vodo, tvoj dan,
nama lipo s tebon, tebi lipo s nan.

*Luce Šaškor, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

MASLINO MOJA

Lipa li si, maslino moja,
za vidit mižerna,
a puno uja daješ.

Divota te gledat
i brat plodove tvoje,
a poslin tega
kužinavat i feštavat.

*Karlo Šop, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

MASLINA STARA

Ča je lipa maslina stara,
puno veli maslin je dala.
Crni oli zeleni,
ma to nije bitno.
Ka se uje čini,
cilo misto je sritno.

*Toni Vujnović, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

MASLINA

Maslina je naše blago,
vridi nan ka suvo zlato.
Bokun kruva, mrvu uja,
slaje je o samog cukra.

*Nera Vuković, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

Toni Vicenco Sinovčić: *Proljeće*, 7. razred OŠ Grohote

VIŠKA MATER

Cas je vamo,
cas je tamo,
cas leži,
cas tarci,
nikad nimo mira!
U cetiri ure cila kuća utihne
jer je mater išla leć.
Da je ne bi ko slučajno probudi
jer oti kuće već vidit neće!

*Paula Cvitanović, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

BUNOR ŽIVOTA

Imo u susistvu bunor kojemu jo sve provjen.
Dojden navar njega i sve mu recen ca me mori.
Bunor zno kad son sritan, a kad nison.
Jo se njemu kako da ispovidon.
Bunor zno sve moje more i užonce.
Jednoga dona oti će bunor
Moć napisat libar obo meni.

Toni Karuza, 6. razred

Mentor: Iva Živković

OŠ Vis, Vis

U PAJIZ

U pajiz je puno svita,
priko zime i do lita.
Dica se po kolima igraju,
a mame kafetaju.

Po pajizu liti turisti šetaju,
zabovjodu se i kupaju.
Kupit kruh velo je briga
jer je otvorena sumo jedna butiga.

U pajiz svi sve znaju
bez da ikoga pitaju.
U pajiz sve je stalo
jer kod nos je sve - pomalo.

*Nikolina Krolo, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

NA KOLU

Na kolu dica stalno vicu,
Tu dicu nikako smirit.
Jedon don stori Mate izoša na teracu
I dobi balunon – u glovu!
Stori Mate in je uze balun,
A bidna dica nisu imala drugega.
Ol tega dona veći je problemih imo - stori Ante.
Dica više nisu bila na kolu,
Nego u lupešćinu u Antetov vartal!
Požali se stori Ante storemu Matetu.
A stori Mate je odluci
Da će dici ipak vrotit
Oti nesritni balun...

*Toma Kunac, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

SVAKO O NICEMU

Moja nona uvik o zdrovju provje,
Mater o jubavi,
Otac o ratu u svitu,
A moj mlaji brat o balunu,
kako o - nojvažnijoj stvori na svitu!

Dario Mesaroš, 6. razred

Mentor: Iva Živković

OŠ Vis, Vis

JANCIĆ

Jelnu vecer otac je doni molega jancića,
a mi doma imomo već dvi maške i kucinića.
Mater je rekla: "Bidan moli,
u poje ga niku ne voli..."
Dvodeset don son ga na ćučin hronila,
a na dva'st i parvi don son ga u poje odnila
da tamo provo jist bokun trovi,
kako i svi drugi, veli brovi.
Ala, kad je poce skokat,
cilu jutro ni moga fremat!
Tarkala son i jo skupa s njin,
a za nami naš moli kucin.
Malena smo ga prozvoli
jer smo mislili da će uvik ostat moli.
Toko je naresa da je to milina,
sad mi je do posa,
a bi mi je do kolina!
Ništa mi ni draže nego poč u poje,
di je lipo priroda i beštije moje!

*Ana Mratinić, 5. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

PRIMALIĆE

More se umirilo,
Rano se rasvanilo,
Bardo se zazelenilo.

Omenduli su ocvali,
Gardelini zakantali,
Brodi su arvali.

Cviće i beštije,
Sve je oživilo.
Koluri se priliju,
Carveno, žuto i bilo.
Veselin se s njima,
Adio, zima!

*Nikola Pisac, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

Tončica Mrvak: Leptir, 6. razred OŠ Grohote

MOJ VRANJIC

Moj Vranjic van je jedno lipo misto. Tu se mogu igrat i niko mi ne smeta.

Oko Vranjica je lipo more. Od sriće bi ga pojubija! Kuće su stare i od kamena, a jemamo i spomenik, isto od kamena. Jemamo i mali dućan, a u njemu nima baš puno stvari. Kraj njega sidu judi, koji su stari, ali jema i mladih. Kada prolazin kraj njih uvik reču ništo pametno. U mistu je crkva sv. Martina, koja je jako lipo. Tu blizu živi svećenik don Ivan, koji se s nama uvik šali i zafrkaje. Jemamo i dvi časne, koje su jako dobre prema dicit. U mistu je škola koja je mala, al za misto dobra. U njoj jemamo četiri razreda i dvorište. Svi učenici su mi prijateji. Oko Vranjica ima puno barki, velih i malih, a tek ribe... taman za gradele.

U Vranjicu ima više igrališta, a on je cili zapravo ka jedno veliko igralište. Tu su lipe kamene kuće koje su gradili naši stari i uske kalete s kamenim zidima. Volin trčat i šetat kroz kalete.

Ovo sve triba sačuvat, da ostane ovako zanavik. Volin gledat i ogromne velike brodove koji prolaze kraj moga mista.

Eto, judi takvi van je život u mome Vranjicu!

Petar Božić, 4. razred

Mentor: Nives Grgić

OŠ Vjekoslava Paraćca/PŠ Vranjic

MALO MISTO

Vranjic je jedan lipi mali poluotok, a ujedno i jedno malo misto. Ovde se uvik čuju dica koja okolo cvrkućedu i skaćedu ka mali repci.

Vranjic je jako mal, ali ja ga volin jako. Okružuje ga more koje je nekad zaigrano, a nekad je mirno. Volin liti kad puše vitar i igra se sa moren. Znaju bit veliki valovi i baš se guštan banjat.

Meni je Vranjic jako poseban, ima lipo more i sunce tako da nam i usrid zime bude ka da je primaliće. Jedino u Vranjicu skoro pa nikad nima sniga, jer je oko nas more koje ga grije i zato ga ni.

Ma nema veze šta nima sniga. Ja volin svoj Vranjic i tu ću zauvik ostat živit.

*Dora Mandić, 4. razred
Mentor: Nives Grgić
OŠ Vjekoslava Paraća/PŠ Vranjic*

LIPI DAN

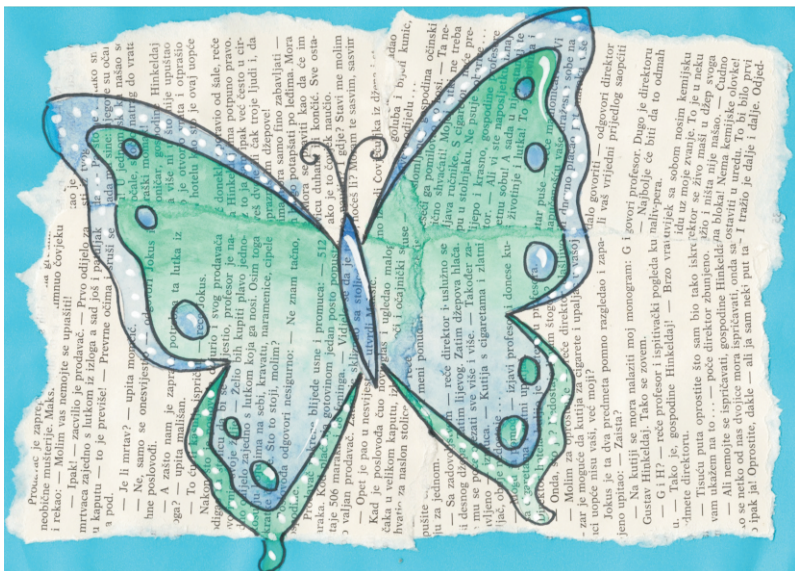
Sunce je i lip dan.
Na škure mi kuca sunce i zove me vanka.
Zakantan s tican dok se oblačin.
Vanka je prekrasno i ne mogu odolit.
Izlazin.
Vazmen biciklu
i gren na teren igrat balun sa svojim kumparima.
Evo me, arivajen!
Lipe moje kalete i lipi moj Vranjicu!

*Jakov Matić, 4. razred
Mentor: Nives Grgić
OŠ Vjekoslava Paraća/PŠ Vranjic*

MOJE MISTO

Vranjic je malo misto smišteno na poluotoku. Ima puno kuća koje su se stisle jedna uz drugu. Među kućan nalazi se i moja skula u koju gren. Okolo cilega mista imamo lipu rivu po kojoj se šetamo, a liti se još i banjamo. U mistu je crikva sv. Martina u kojon ja nedijon gren na misu. U mistu još jemamo poštu, knjižnicu i anbulanta. Na rivi je kafić kojeg svi rado obilaze. Na izlazu iz mista nalazi se park za dicu, a blizu su i vatrogasci. Priko puta moje kuće je nogometno igralište, di ja treniran s drugon dicom. Ima tu još terena na kojima dica mogu igrati različite sportove. Vranjic je misto di provodin svoje ditinjstvo i ja ga jako volin.

*Frane Matijaš, 4. razred
Mentor: Nives Grgić
OŠ Vjekoslava Paraća/PŠ Vranjic*

Jagoda Begović: Leptir, 8. razred OŠ Grohote

MOJ POKOJNI NONO

Vridan je bi moj pokojni nono.
Po poju od jutra do mroka
ne bi se umori nikada.
Nikad bi se žali da ga rame boli,
ali uza svu bol on bi i daje rodi.

Imo je posla priko glove,
ujutro posol u vrt,
a popodne u nove zgone.
Ove i jonci puno je bilo
i za njih vrmena je uvijek imo.

Masline je čistit vajalo,
a vrmena je bilo malo,
onda bi bilo:
Jakove, hod
pomoć vamo!

Cili sritan jo bi to učini
i kroz čakulu sa nonotom o poju govori.
Kad bi mu se janjac izlego
ili kad bi mu masline dobro urodile,
jedva je čeko da bi mi sa guštom to reko.

Godišće don je pasalo
moga nonota već ni,
a masline sad niko
drugi čisti.

Već dugo nimo poruki
koliko mu se jonci izleglo
i kako su masline urodile,
a te poruke su meni radost nosile.

Svoga nonota san puno voli
i primjer mi je do,
jer je vridan
i pošten bi.

*Jakov Babarović, 7. razred
Mentor: Stipan Šandrak
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

NONINA TERACA

Sedin na teracu
na katridu ispod loze.
Glova mi je u hlod
baš lipo, gledon u more.

Kad umeto došla none
i rekla, o će je vruće
uzela gumu od vode
i dola meni da zalijen cviče.

Baš san guštala i sve zalila.
A umeto zapuše meštrol
a... a... će je sad friško i lipo.
Gledan ispod katrige i
žuti moj močak gušta.

"E, moja Lana" govori močak:
"Da si birala po cilome svitu
ne biš nošla ovako ništo lipo
ko će je ovi paiz, a ime mu je
Postira, najlipje misto to je!"

*Lana Cindrić, 5. razred
Mentor: Stipan Šandrak
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

MOJA KALA

Mala, a vela,
Tisna, a lipa,
Liti gusta,
A zimi pusta.

Dica skoču,
A stari grintaju,
Susid sa ponistre viče,
Ma, gle u vo kale sriće.

Cvit iz kamena visi,
Ko da se obisi.
Čuješ svakoga di šeto,
A nikome to ne smeto.

To van je judi moja kala,
Puno je ona meni lipega dala.
Šesna mi je cila,
U njoj sam se rodila.

*Zoja Rahan, 7. razred
Mentor: Stipan Šandrak
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

NEVERA

Jednega jutra puno rano
odjedon put je zapuhalo.
Letilo je lišće na sve strane,
a i lomile su se puste grone.
Nebo se noglo zacrnilo,
a more puno pomodrilo.
Bote su tukle obo grote,
a galebi se razletili
i u jata zbili.

Judi su trkali vezivat brode
da se ne dogodu koje nevoje.
Noglo je zagrmilo, zalampalo
i dož je poče misima padot.
Padolo je koda nikad
kapje ni palo
i onda je odjedon put fermalo.
Tek se tada raščaralo
tako da je parilo
koda ništa ni ni bilo.

*Zorana Šantić, 7. razred
Mentor: Stipan Šandrak
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

MAMINO SRCE

Mama mi je sve na svitu. Šta bi ja bez nje? Oblačila bi šporku, izgužvanu robu. Kosa bi mi bila masna i raščupana, a nokti dugi i crni. Za obid bi imali ladnu pizzu, a za marendu šta je ostalo od jučer. Ni kuća ne bi izgledala ništa boje od mene. U lavelu bi stali šporki, zakoreni sudi, a kroz ponistre ne bi ni tija gledat od prašine. Jedino bi prašine i bičava bilo svugdi. Knjige bi mi stale sa postolama ispod kreveta. Ma prišla bi ja priko svega i ni me briga ni za šta osim najvridnijega šta iman. To je jubav moje mame. Ona joj je uvik u srcu za me.

*Nika Barišković, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

MAŠKARE

Volin maškare kad se mogu pritvorit u šta mi god padne na pamet. Mogu bit čela, leptir, anđel, kornjača ili se pritvorit u bubamaru, pahuljicu ili čak list. Mogu napraviti sama sebi kostim. Samo mi trebaju nožice, rese, vuna, šarena roba, lipilo i puno mašte... Ako ne znaš napraviti kostim ili ti ne daju kupiti, možeš se obući u robu kričave boje i namaškarati. Možda ćeš biti najbolja maškara baš ti.

*Anja Limić, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

TAJNA DVI PRIJE

Da moja prija Rita i ja nismo bile znatiželjne i pile iz čarobne rijeke, ništa od ovog se ne bi desilo. A sad... Jednog sunčanog dana Rita i ja smo malo istraživale šumu. Umorile smo se od šetnje pa smo sile kraj rijeke da se napijemo. Odjedanput je počela užasna buka, zabolila nas je glava, vrtilo nan se i BUM! Rita i ja našle smo se na leđima diplodoka. Izgleda da smo se zbog rijeke iz koje smo pile vratile u doba dinosaura. Kriknule smo i o' straja nismo znale šta bi. Diplodok je isto bia pripadnut od našeg vriskanja pa je krenia trčat. Kako su mu leđa bila glatka i nismo se imale za šta držat, samo smo kliznile niz njegov dugi rep. Nakon malo vrimenta nekako smo se pribrale i uspiale dogovorit da idemo istraživat, iako se Rita bunila. Već nakon par koraka na putu nam se naša klimavi most. A ispod njega je bila močvara s piranjama i pijavicama. Ovaj put smo se uspiale suzdržat od vriskanja. Kad smo krenile priko mosta, naravno da nije dugo izdrža i ubrzo smo pale u tu močvaru. U vodi su upravo piranje krenile kružit oko nas, a onda se iznenada pojavia veliki pterosaur. Zgrabia nas je svojim kandžama i visokim letom pribacia u svoje gnjizdo, koje je izgledalo kao mekani zeleni krevet. Lipo je bilo unutra, ali smo svejedno probale pobić čin je pterosaur odletia. Na našu nesriću, bižanje je bilo nemoguće. To gnjizdo je bilo na vrhu najvećeg stabla u ciloj tog prašumi. Ubrzo se "naša 'tica" vratila noseći nam

granu prepunu ljubičastih bobica. Čak smo pomislile da je bolje šta nismo uspile pobić kad je tica tako druželjubiva. Kako smo bile gladne, bez razmišljanja smo izile sve bobice. A onda opet: užasna buka, glavobolja, vrtoglavica i glasni BUM! Našle smo se na obali rijeke iz koje smo pile, pristrašeno gledajući jedna u drugu. Oprezno smo se digle i počele se međusobno ispitivat. Pitanja su bila takva da smo samo nas dve mogle znat odgovore. Onda smo zaključile da nan se to stvarno desilo i jako se zagrlile jer smo priživile. Krenile smo doma i obećale sebi da za ovu pustolovinu nećemo nikome govorit. Iako smo bile pristrašene opasnin događajima, možda uskoro opet odemo na obalu rijeke i krenemo u neku novu avanturu.

*Luna Vrućinić Perić, 4. razred
Mentor: Danijela Maurac
OŠ Bol, Split*

SIDRO

Pričat ću van priču o sidru. Sad već svi mislite da ću tri ure govorit kako san s didinon brodicon išla u ribe. Ali falili ste. O čemu se radi? Sad ćete čut.

Moje sidro nije morsko nego snježno. Slično izgleda, ali je daleko od mora. Stoji u po' planine i služi da te odvuče na vrh skijaške staze. Taj dan prija i ja smo skijale i odlučile se same vozit sidron do vrha. Neki barba nan je pomoga da lakše krenemo. I lipo je to išlo na početku, polako nas je sidro vuklo uzbrdo, gledale smo okolo u snig i stabla cila bila od njega. Nešto smo se začakulale, svaka se nagela u svoju stranu i odjedanput smo trusnile. Sidro je nastavilo ić uzbrdo bez nas, a mi smo se pokušavale iskoprcat da ne smetamo drugima šta idu iza nas. Kako je snig bia dubok, upale smo u njega i ostale nepomično ležat ko snjegovići. Dok san ja još ležala, prija se uspila dignit, a kako još nije skinila skije, samo je proklizala pa zaronila u snig glavon ka noj. Da joj pomogren, spustila san se do nje i dala joj štap da se povuče. Ali umisto da je izvučen, ona je povukla mene pa smo obe upale u još dublji snig. Priznojile smo se dok smo se izvukle. Taman da ćemo krenit stazon nizbrdo, skužila san da mi je drugi štap ispa tamo di smo prvo pale. Onda opet pješke uzbrdo u pancama, još malo znojenja pa nazad do prije. Da nizbrdo buden brža, do nje san se spuštala ko palačinka. Kad mi se odmantalo, ukopčale smo se na skije i krenile nizbrdo. Tek kad smo krenile san se sitila da nas moja mater čeka na dnu sidra. Kad smo je vidile, skužile smo da je cila nervozna. Izgledala je ko da ne zna jel bi se ljutila ili smijala. A da nas ne "ispali" mi smo se počele smijat i sve joj ispričale. Nismo ni skužile da je ova naša avantura trajala čak 20 min. Ni napola ljuta mater nije nas spriječila da se nastavimo cerekat i krenemo na sidro opet, opet, opet...

*Luna Vrućinić Perić, 4. razred
Mentor: Danijela Maurac
OŠ Bol, Split*

ZAZVONIJA KAMPANEL STARI

"Josipe, vidiš li ti onaj kampanel gori?" upre mi prstom dida Šime jednoga dana dok smo on i ja sidili na mulu i lovili ribu. Reka san da vidin i kod dide san osjetija ponos, on ga je napravija kad je bija mladić, priča mi je dok je veziva udicu.

Zanimalo ga je želin li čut priču o nastanku kampanela. Tija san je čut, a dida je moga vidit radost na mom licu.

Bacija je udicu u more, počea priču. Kad je dida bija mladić, njegov ćaća stalno je vanka lovija ribu, a kako nikad nije nosija sat sa sobon, iako mu je žena govorila da nosi, stalno je kasnija na obid u podne. Didova mati se jako ljutila jer bi doša tek za po ure, a obid bi tad bija led ledeni. Tada je dida doša na ideju da napravi kampanel i da zvoni svaki dan u podne ili koji minut prije, da njegov ćaća zna kad triba doć doma. Pošto je bija mladić, moga je jedan kampanel napraviti za sekund, tako da nije bilo problema.

Kad je doša rat, Domovinski rat, srušili su ga bombama tako da danas ne zvoni. Vidilo se da je dida bija tužan. Nije zna da ga je dundo Mislav popravija pa sam mu to reka, tribalo je još samo čut zvoni li.

I u tom trenu zazvoni stari kampanel kojeg je dida davnih dana napravija. "Ooo, Josipe, on zvoni!", reče dida sa suzon u oku. To ga biće posjeti na stare dane. "Amo, dida, na obid da se baba ne najuti!" reka san sretno i uputija se s didon na obid u podne.

*Ivna Zoko, 6. razred
Mentor: Marija Aljinović
OŠ Bol, Split*

MOJE ISTRAŽIVANJE

Jednog lipog dana san odlučila istraživat' malo oko moje kuće, jer san načula da je nešto zakopano jako blizu. I tako san ja lagano krenila ispitivat' dida i babu o tome, da bi saznala nešto više o tome. Baba i dida su mi rekli da nešto zakopano kraj kuće stvarno postoji, ali da sva'ko ko bi krenio ne bi naša' ništa i da se ne triban nadat. Ja svejedno nisan odustala nego san krenila.

Pričekala san jutro i krenila lagano u šumu blizu kuće. Tako san ja tražila i bilo je dobro sve do jednog trena, znači ja se okrenen, a meni se u facu zabije roza žaba s krilima! Tu san već mislila odustat', jer san mislila da mi nije dobro. Svakako san nastavila. Nakon nekog vrimena ugledala san nešto kako viri iz zemlje, taman krenen iskopavat', a iza mene nešto krene skričat'. Ja pogledan iza, a ono - hijena lovi žirafu! Ja pod šokon krenen bižat' i zapnen za kamen, nisan se mogla dignit'. Već san mislila da ću tamo ostat' ležat', dok mi u jednon trenutku rotvajler nije da šapu da se dignen, bio je ogroman. Tako san se digla i nastavila bižat'. Nakon nekog vrimena došli smo do provalije, a u njoj vidin ni više ni manje nego miša koji stavlja slona u puževu kućicu. Nismo mogli ni virovat', ni prić' na drugu stranu, ali se nekin čudon provalija napuni vodon tako da smo preplivali na drugu stranu. Uspili smo doć do kuće i tamo su mi rekli da su u guvnu kraj kuće našli zakopanu škrinju, otvorili smo je, unutra su bile stare slike i pare. Tako se dovršila moja pustolovina.

*Lorena Lasić, 6. razred
Mentor: Jelena Bajić
OŠ dr. fra Karlo Balić, Šestanovac*

KAZAHSTAN

Jednom san otiša' u Kazahstan. Ponudili su mi da budem predsjednik, ali mora' sam proć' kroz Uzbekistan! Klokanu na bicikluma su me počeli lovit', ja san u Golfu 2 letio!

I doša' san u Turkmenistan. Neki gospodin s brkovima mi je ukra' Golfa, a ja njemu magarca i završio san u Turskoj kod moga prijatelja Mustafe. Na kraju smo spojili nitro od mog prijatelja Elon Muska (raketni). Došli smo do Karakalpakstana i ušli u... Kazahstan!

Moji će predsjednički koraci bit':

1. ulovit' Dida Mraza i ukrast' poklone
2. naredit' svima da pričaju Kazaški
3. ispeć' janje na motoru od Golfa 2
4. uhitit' ljuda koji je kidnapira' moga Golfa 2

Rasplet je bio ovakav:

1. uspio san, ali moja avijacija golubova ga je oborila
2. ne ide mi baš najlakše, ali radin na tome
3. ispeka' san ih sedamdeset i tri najmanje
4. vezan je za stup srama.

Fala šta ste pročitali moju priču!

Ante Madunić, 6. razred

Mentor: Jelena Bajić

OŠ dr. fra Karlo Balić, Šestanovac

BILI CVIT

Bilio se cvit isprid materine kuće. Bilila se gora usrid bile zime. Šta ni'ko platit' ne može - ovaj pogled u more na kojem plovi barka. Sni divojka u postelji s mirison jorgovana. Kroz ponistru gledan taj bili cvit šta stoji nasrid pustog dvora. Reče: "ko taj cvit brat' oće, njemu kletvu bacit' će na dušu." Divojka se budi sva plaha te ubere cvit bili bez imalo srama. Vištice prizvala, vitar pozvala i svu kletvu na se' svalila. Sidi ona na katrigi i bile joj se postole, al' više divojka blida nije. Sad je sama. U zlo se pretvorila i svoju dušu prodala vištici, zlu. Vištica pak zlobna bila, sve bi za zlo dala i onda bi se radovala. Više nema bilog cvita ni divojke blide. Sad je samo na vidiku ostalo more, dvor... I pismo jedno. Valjda je od cvita poslano biloga šta ga više nema. U njemu piše ovo: čemu čovik odoliti ne može, time se ponosit' neće. Jer iskušenje ljude pritvara u zlo, u tamu. Pa sada u postelji s mirison jorgovana spava tama jer obraslo je trnje pred ponistron te sunce blago u sobu neće. Samo suvi vitar njiše koltrine njene davne sreće.

Marieta Trogrlić, 6. razred

Mentor: Jelena Bajić

OŠ dr. fra Karlo Balić, Šestanovac

MATERIN I ČAĆIN MEZIMAC

Pozdraaav! Ima li među vama maminih i tatinih ljubimaca, mezimaca ili kako vas već zovu? Da, da, znam da ima, ali nećete priznat. Nema veze, ne morate. Ja ću van ispričat priču o jednomu "materinon i ćaćinon mezimcu".

Dakle, taj materin i ćaćin mezimac zove se Josip, ima osam godina i ide u prvi razred osnovne škole. Pitate se kako znan?! Pa živimo pod istin krovon... Čini mi se da čujen pitanje... Da, da, idemo i u istu školu. Nažalost.

Od dana kad je doša na svit, dani i noći u našoj obitelji su se prominile. Ujutro čin otvorin oči, dočeka me Josip sa svojin crtićima. Ako neman volje s njin gledat ih jer mi se možda spava, izmiša mi sve stvari po sobi. Poželin pojest svoj omiljeni doručak kad tamo... i prehranu je izmiša. Mali razmaženko, ma šta razmaženko, to malo "čudovište" ne voli većinu hrane, pa mater kuva samo ono šta on voli, a ja se moran prilagodit. Je l' da da nije fer?!

Posli ručka, mater i ćaća većinon idu na posa, a Josip i ja ostanemo sami. Bolje da ne znate kako taj dio dana izgleda. Umornija san od njegovih aktivnosti nego kad učin za najteži ispit. Kad začujen kjuč u bravi, srce mi zaigra od radosti. Priznajem, svaku večer se ispočetka ponadan da ću se bar na sekundu vratit na svoje misto materine i ćaćine mezimice koje san imala dok nisan postala sestra tomu malomu dosadnjakoviću... Ah, svaku večer repriza - ništa od toga. Pogađate?! Moran ić ranije spavat jer on ne želi zaspat bez mene. Nije mu dosta cili dan pa mi oduzima i večer!

S vremenom je stvarno postala dosadno stvorenje. Ma EXTRA dosadno! Kako sam joj ja starija sestra, fala Bogu, smatra se da ja moram paziti i sve joj puštati. Nikad nisam voljela sve joj pustiti, ali morala bi jer bi se ona najutijela i otišla bi tužakati me materu. Lana bi bila za većinu stvari kriva samo zato jer je starija. Eh, tih 6 godina razlike su uvijek činile probleme. Bio je u centru pažnje, a ja ko mala to nikako nisam voljela. Istini za volju, ne volim ni danas. Sve u svemu, razmažen je.

Mislila sam kako toj razmaženosti nikad neće doći kraj, ali... Otkako je krenio u školu, stvari se polako mijenjaju. I dalje je on materin i čaćin mezimac, ali nije kao prije. Narasli smo i počeli se zajedno igrati i zezati. Pomažemo jedno drugomu, imamo svoje male tajne i tu smo uvijek jedno za drugo.

Svaki dan sve više shvaćam da bi mi bez njega bilo dosadno, ne bi se imala s kim pripirati niti na koga se ljutiti. Koliko god on bio, koliko god je, i koliko god bude dosadan, ipak ja ne bi mogla bez njega - maminog i tatinog mezimca, a svoga maloga brata.

Pssst... Nemojte me odat... I dalje je dosadan.

Lana Vukušić, 7. razred

Mentor: Vanja Sokol

OŠ dr. fra Karlo Balić, Šestanovac

PRIČA O KRAJU MATEU II.

Jednom davno kad su naši pradidi bili dica, bio je dječak koji se zva Mateo. Mateo se volio zezati po cili dan. Jedva je učio, a kamali pisao školsku zadaću. Mateo je bio slab učenik, ali je imao prolazne ocjene. Ponekad bi kriča na satu bez ikakve veze i čak bi i pritio učiteljima. Ima je puno kazni. Mateova obitelj je bila siromašna i često nisu imali šta ist. Jednog dana se sve to prominilo za Matea. Postavlja je taj dan u kužini stol, stavio je pijate, pinjure, kašike i čak i kaciolu da izvadu juhu. Sili su na katrige. Svakome po pijat manistre. Nakon obida je Mateo oša leć. Nije baš moga spavati, dičurlija su se vanka igrala iako je bilo deset sati navečer i radili su buku. Mora je leć jer je ujutro mora u školu. Mateo se probudio oko sedam sati ujutro idućeg dana. Kroz ponistru su već letle sunčeve zrake. Natega je škure i sprema se za školu. Na njegovoj majci je pisalo: *Ovi dan ti je sritan dan! Guštaj u njemu!* Mateo je ignorira majcu i oša u školu. U školi su se takmičili za najbolji veštiti. Mateu to nije bilo nešto dok nije vidio nagradu: *Nagrada glasi... put u dvorac, da postaneš kralj ili kraljica!* Mateo je ostao u šoku: *Ja moram ovo dobit!* Mateo je otiša na sat i za čudo, ovi dan nije činia smicalice učiteju niti mu je reka da izgleda ko klaun niti mu je reka da je glup. Samo mu je poželia dobar dan. Učitej je osta u šoku. Cili dan se Mateo nije nikome ruga i čak je dobia pet iz povijesti. Samo je tio reć materi za natjecanje. Zvonio je kraj zadnjeg sata. Mateo je odletia iz škole i oša kući materi reć: *Mama!!! Dobio sam pet, dobro, nevezano za to ima jedno takmičenje za najboji veštiti! Moram bit ja prvi jer ću biti kraj škole!* Mateo se obuka ka kraj jer je tia bit prvi misleć da će i postati pravi kraj. Došlo je vrime nastupa. Mateo je pobjedio. Oša je do dvorca koji je sta na ulazu od škole i vidia da je to samo dvorac napravljen od karte. Tamo se slika i ravnateljica ga je proglasila krajom škole za jednu sedmicu. Mateo je mislia da će postati pravi kraj, ali je na kraju posta samo kraj škole.

*Josip Bekavac, 5. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

PRIČA O MOM MISTU

Da vam je znat kako je odi u mom mistu lipo. Kada je lito, svi znaju za nas i oće bit ovdi. Judi iz cilog svita u naše misto dolazu jer imamo čisto more ka sunce. Imamo i kajiče male ko cvit pa se u njima judi vozaju s gostima. Ka šta ste pogodili iz ovog šta sam napisa, mi u Brelima živimo od turizma. Naša je spiza top topova našin gostima. Poviše nas je visoka planina Biokovo i Marmontova cesta koja nikad nije završena. Judi volu odat po toj cesti i penjat se po Biokovu. Volu i vidit kamene svate u brdu ili kako ih još zovu, Nevistinu stinu. Poznaju nas u svitu najviše po kamenu Brela. To je kamen u moru s dva bora na sebi i skoro na svakoj je kartulini Brela baš on. Nisam vam reka i da je pokraj nas Vruja. Tamo izviru podvodne vode. Kažu da je tamo bio grad Palegrin ilitiga Pelegrin koji se davno potopio jer u njemu su živili judi koji nisu bili dobri. Naši ribari često tamo blizu Vruje love ribu skoro cili dan. Donesu nam palamida, srdela, a digod i tune. Samo da znate, postoju i Gornja Brela. Iza brda su. Ona su mala ka Soline, ali su puna dragih ljudi ka u Kanadi. Blago onima koji žive ovdi. Bi će sritni do kraja života. Neće požalit šta su se ovdi rodili.

*Tonči Sokol, 5. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

PRIČE MOJE BABE

Kad sam bija malo dite najviše san volija slušat babine priče. Volin ih čut i danas. Ona je oduvik s puno ljubavi govorila o svom ditinjstvu. Baba se s guštom naglas sića judi, običaja, spize i butiga. To su bila skroz druga vrimena jerbo se u ta vrimena teže živilo vengo danas i maje pinezi vengo danas imalo, ali judi su bili sritniji. Baba je volila lipu robu ka i druge šesne šinjorine iz njenog mista. Kad bi prošla puton, jubomorne suside bi je čakulale da stalno minja vešte. Kad je moja baba bila dite i cura, kaže da su zime bile friškije nego šta su sad. Snig bi pa svake zime i zatrpa bi puteve, pa su se dica veselila jerbo ne bi išla u školu. Vajalo je čekat da se snig otopi pa bi onda jopet mogli u školu. Moj pradiđ je bija marangun pa je dici uvik radija igračke od drveta. Dičurlija iz sela bi se s njima igrala po cile dane. Lita su bila vruča, a vajalo je čuvat blago u brdu. Baba kaže ka bi upeka zvizdan svi su bižali u ladovinu. Nije bilo klima ka danas. Jilo se zdravo jerbo je u polju reslo sve zdravo i nije bilo prskano. Svaki dan se u kući peka kruv od domačeg brašna, a pilo se i frško pomuženo mliko. Baba kaže daje ona najviše volila jist murve, mendule i marašku. Kad odem u babe na selo, uvik gledam stare kamene kuće koje su sad manje-više bez judi u njima i zamišjam kako je to bilo kad je moja baba bila mala.

*Mladen Škrabić, 5. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

BABA I PRVI DAN LITA

Jedne sride probudio sam se i skonta san da je taj dan prvi dan lita. Bio sam prisritan - toliko prisritan da san od sriće počeo skakat i skičat po kući. Zato me mater počela pilat šta urličem, da ću probudit sve po kući. Ja san jon reka da je prvi dan lita i da san zato prisritan. Tada je meni moja mater rekla da letin vanka iz kuće ravno u more. To san i napravio. Kad san doša na plažu, plaža je bila krcata - bilo je toliko šugomana i judi da nisan ima nogon di stat. To mi se nije svidilo pa san oša na drugu plažu. Ona nije bila tolko krcata pa san naša misto za svoj šugoman i uletio u more. Za čudo, u moru nije bilo žive duše - svi su se sunčali na plaži. Ima sam osjećaj ka da je cilo more rezervirano samo za me. Ali moja srića nije dugo trajala. U more je uletila neka dosadna baba. Pitala me je svašta: "Čiji si ti? Ko ti je čaća? Ko ti je mater? Koji je tvoj kat?" Više od pola ure san joj odgovara na pitanja, a ona nikako pristat govorit i pitat nešto. Ta baba me ispilala! Nisan ni zna ko je ona i pita san se šta me sve ispitiva. Izaša san iz mora. I na ovoj plaži je sad bilo brdo svita. Plaža se skroz napunila. Čuo san da ta baba brlja ostalin judima po plaži: "Kakva su ovo dica u današnje vrime?" Stavio san kapu na glavu i pobiga san kući šta san brže moga. Cili san put do kuće muča i razmišja ko je ta baba. Kad san doša kući, sve san ispriča materi. Ona me cilo vrime slušala i pričala mi je ko je ta dosadna baba. To je jedna žena iz mista koja mora baš sve znat - bar ta baba tako misli da mora. Dok smo mi završili s pričon o babi, već je bila ponoć pa san iša leć.

*David Šošić, 5. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

DOBAR UL OV

Prošlo lito išla san sa didion na lignje, sa malin kaićen. Ukrcali se mi u kaić i vozimo put Brača. Sunce sije, more se ljuljuška. Bacin ja peškafondo, a liganja ni za lik. Žalin se ja didi da kad će riba, da kad će lignja. A dida, ka pravi dida, da bi me utješija odlučija prepričat mi jednu pravu ribolovnu avanturu.

Jedan mali mulčić sa svojim je ćaçon iša u ribe. Mali je tija postat poznati ribolovac, ka i ćaća mu, ali to mu nije išlo od ruke. I baca on udicu, baca i... ništaaaa...

Taman kad je pomislija da od svega stvarno nema ništa osjetija je neku težinu pod rukon. Već je zamišlja kako mu se svi veliki dive, tapšu ga po ramenima i govoru mu: "Bravo mali!" dok ga ćaća ponosno gleda i svima priča kolku mu je ribetnu mali ulovija.

Na tu sliku naceri mu se lice, srce mu počne luđački tuć i mali krene divlje vrtit ručku na ribolovnom šćapu.

Već je vidija lipi bokun ribetne oko 3-4 kila na gradeliman. Osjeća je njen miris, ali i okus u ustiman.

Srića mu nije dugo trajala.

Prid očiman mu se umisto ribe ukaza zakačen galeb.

Mali je počēja gorke suze ronit, reva je tako da se je čulo, govori mi dida, sve do Brača.

Ćaća ga je sta tješit i reka mu je da će i on narest i naučit umisto galeba ribu lovit.

Smijala san se ka luda didovoj priči. A najsmišniji dil priče bija je kad mi je dida reka da je taj mali bija... Pogodite ko??? Moj vlastiti ĆAĆA...

*Magdalena Pavković, 3. razred
Mentor: Katja Škarpona
OŠ Josip Pupačić, Omiš*

ROKER I MAJMUN

Jednoga lipoga jutra spavala ja do podne. Taman kad san se probudila, u nos mi je uša dim. Ajme, da dim! Fuj, to mi je najmrže. Dim od duvana, jednostavno bljak! Oklen sad ovi smrad, mislin se ja. Dignen se i dođen do kužine, a kad tamo sidi nono obučen ka roker. I koltrine se guše o' dima ča ga ti roker ispušta iz cigarete. Ima crno - crvenu irokezu, crnu kožnu jaketu i crne očale. Skočila san ka oparena o' straja i skoro pala na pod. Gledan ja ča je to s nonom, a on mi govori: "A, dušo moja, pa di si ti? Nisi valjda zaspala na ovi dan? Čekaju nas maškare." "Ma neee, nisan... Samo san, samo san..." Mislila san se ča ću mu sad izventat, pa san na brzinu bubnila da san redila sobu. Je, bila san puno vridna, ma još nisan gotova. Nono, počekaj me još samo čas, rekla san mu i utekla u sobu ka mulac koji biži od batina.

U mojoj sobi je stala nonina mašina za šivanje. Uzela san papin veliki kafeni džemper i počela ga prikrajat. Lipo mi je krenilo. Sašila san kostim na majmuna. Sva sritna san ga obukla i tako namaškarana došla u kužinu do nona rokera.

Kad me ugleda, reka je: "Dođi bliže da te vidin! O, mala moja šempjo, nije tebi potriiba maškarat se u majmuna kad ti već jesi moj mali majmunčić!"

Oboje smo se počeli smijati ka ludi. On ipak malo više jerbo san se ja isto malo šćicala.

*Leona Cigić, 3. razred
Mentor: Nikica Šikirica
OŠ Lučac, Split*

OJ, BILI, MOJ BILI!

U Split van je bija jedan momak po imenu Neven. Svi su ga zvali Bili jer je bija torcidaš. Ja ne znam je li se ikad igrala neka utakmica na koju on nije bija. Uvijek bi iša gledat svoga Ajduka i sta bi na Sjever. Nema sidenja, samo žestoko navijanje i skakanje. Tako je to bilo u njega. Jednostavno, Ajduk mu je bija u krvi.

Jedan dan na Poljudu se igrala utakmica Ajduk-Rijeka. Bili je na početku utakmice bija cili nervožast. Strepija je zbog rezultata. Na stadion je unija ruksak pun dimnih bombi. Podilija ih je drugin torcidašima i zapalili su ih. Previše je riskira, ako mene pitate. Ali, Bog mu je vratija za tu njegovu hrabrost. Ajduk je pobijedija 2:1! Kad bi pa gol, navijači bi o' sriće, grljenja i jubjenja popadali po podu. Koja luda utakmica, judi moji! Bili se vratija doma sritan ka malo dite.

Sada Bili ima ženu i dicu. Samo da se zna, sad kad je obiteljski čovik, malo više se posvetija svojoj obitelji nego Ajduku. Normalno, Bili Ajduk i dalje diše i voli i tu svoju jubav prenosi i na sinove, ali sad je ipak malo pitomiji torcidaš.

*Špiro Jeličić, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

KAKO MOJI DOŽIVLJAVAJU NOGOMET

Dobro, valjda se svi sícate kad je Hajduk dobija Rijeku u finalu prošlog kupa. Ja bi van malo reka kako je to bilo gledat kod mene doma. Moj van dida obožava nogomet i kad je Drmić rano zabija gol nije moga doć sebi. Biće je mislija da ćemo izgubit golon u 13. minuti. Do njega moj otac, odma počėja govorit svašta, ne zna ni on šta, u stilu: "Ajme meni, oni nije triba stat tamo nego onamo", a najviše šta je bija u nogometu je kad sridon navečer izađe igrat s prijateljima.

Uglavnon, ja san malo izaša na zrak, a mlađi brat na rubu suza. Kad mi se mater konačno vratila u kuću (jer njoj to bude muka gledat), počela je govorit svašta o Drmiću i njegovima, a nona je počela sa svojim klasičnim: "Šta ste vi mislili, ne možemo mi protiva Riječana, oni su klasa iznad nas". A mi je samo gledamo, ono ka, molin?!

A onda u 24. minuti Ferro da gol. E to je bilo ludilo. Otac odma krene: "Tooo, tako triba, to je moj čovik!" A dida je, ja mislin, plesa prvi put nakon 20 godina. Do njih brat, dere se ka svaki luđak, a ja ono ka slavin, al onda se smirin jer skontan da je tek 1:1 pa se iden pravit stručnjak. Mater je sad već krenila gledat i pratit radnju, sve više liči na oca, a baba lipo zamučala i sve je odma bilo mrvu bolje. Onda su Smolčić i Fossati dobili žuti, a otac je, kad je Fossati dobia žuti, lagano počėja govorit u stilu: "Bravo Fossati, to je igra."

Usrid tog ludila, Marko Livaja, ko da igra u Premier Ligi, asistira

Melnjaku i to je 1:2 za nas, a none minja raspoloženje i kreće pozitivna: "Ma znala san ja, mi smo ipak klasa iznad". Dida je bija prisritan, al očito je nešto istegnija dok je plesa na 1:1 pa je osta sidit. Otac ka i uvik: "Bravo, sad igrate", al to mu je biće ostala navika od kad je gleda reprezentaciju jer oni svaku koju mogu, dobiju na penale. Ja san van ono ka neki didica pljeska i tako slavija, brat se opet dera, al na to ćete se do kraja priče naviknit i mama onako fino ode čitat neku knjigu u sobu i kaže da je to riješena utakmica.

Uglavnon onda ide moj najdraži moment utakmice kad je Smolčić dobija crveni. Mislin ono, na Poljudu povuka Livaju, koji lik in je bija kapetan, nevjerojatno, al sudac je zna šta će Torcida počēt radit ako mu ne da drugi žuti pa je tako i napravija, a mi doma slavimo više nego gol kad mu je pokaza crveni nakon VAR-a. Otac mi je bija ono: "Eto ti na, to ti se dogodi kad pregovaraš sa sucem, jel vidiš Noa", a dida: "Ti ćeš mi vuć Livaju mali". Ja malo ono proslavija pa opet ka gospodin sija, a brat pogodite šta... Normalno da znate, opet se krenija ko sivonja derat, al sad je mama došla: "Šta se dereš ko sivonja, aa?!" pa je umuka, a none tamo negdi kod sebe gleda In Magazin, tako da smo opet samo nas četri, al ako ništa bilo je malo više mista nego prije. Onda pred kraj 1. poluvremena dva rutinska žuta svakom timu i gotovo. U pauzi je nastā red pred zahodon ko u Americi, tata popija gutljaj, dva, tri ili četri Coca-Cole pa opet iša na zahod, dida iša kod rođaka mi, a brat se iša mazit sa mamom, dok san ja popija po litre Cole i pojea dobrih dva kila čipsa za šta mi je narednih tjedan dana nervoza

bila izgovor, prošlo poluvrijeme i družina se opet okupi.

Nakon 10 minuta Melnjak da gol, a tad je samo moj brat slavija, jel, dera se, a mi drugi ono ka OK, pravimo se predobri za Rijeku, a više se ni oni ne sićaju kad su vodili pa valjda je to OK. Kad smo na kraju dobili, dida i ja smo odlučili otić se prošetat priko grada, malo vidit kakva je atmosfera. Samo ću reć da smo se tribali okrenit kad smo vidili da na busevima piše "Kup je naš", a ne nastavit jer, ka prvo bija je čovik na čovika, ka drugo Torcida je krenila palit bengalke, a ka treće kad smo probali doć do Matejuške neko je bili dim iz onog aparata protiv vatre pustija i kad smo došli doma još mi se gadilo disat, al neke stvari jednostavno moraš.

Još ću van samo reć da kad san sutra doša u školu, od dvadeset ljudi u učionici 8 ih je bilo Valdas Dambrauskas, 8 Goran Tomić, 1 se pravija da je gleda, 1 nije ništa reka i 2 su bili učiteljica i asistentica.

Noa Mimica, 5. razred

Mentor: Jelena Tomić

OŠ Lučac, Split

PRIČA O AJDUKU

Pita mene jedan dan moj prika da je li ja navijan za Ajduka. "Šta ti je to?" čudin se ja.

"Ma to je naš spliski nogometni klub, tupko. Ala, je si šašav! Da to ne znaš? Ti, splisko dite? Narod te gleda ka izroda, sinko! Nemoj da ti se to ponovi." "Čekaj, čekaj, a koji ti je najdraži nogometaš?" pitan ja sad njega. "Ma ko će drugi nego Marko Livaja!" zajubjeno mi govori.

"A i meni je bome! Postiže golove, daje asistencije i izvodi odlične driblinge. Pravi je meštar o' baluna."

"Asti sto, pa nisan ti reka da iman dvi karte za utakmicu!" sitija se moj prika.

"Ala luđe, pa šta čekamo!? Upadajmo u bus i eto nas za pet minuti do Poljuda."

Ušli smo na stadion, zauzeli mesta i gledali utakmicu Ajduk - Osijek. Satrali smo ih 3:0, a i umorili smo se bome ka pasi od navijanjanja.

"Amo kod mene lipo leć i zaspat", predložija je prika. "Ajme meni, sad bi najrađe lega i zaspao odvod na tribinu, toliko san krepan", kažen mu ja. "Ma daj, nemoj zafrkavat! Moja none će sad doć po nas."

None nas je skupila auton i odvela doma. Prije spavanja smo izili pure i mlika. Onda nas je none stavila leć i rekla: "Ajde, lipi moji Torcidaši, sada lipo spavajte i sanjajte vašega Ajduka."

*Marin Mučić, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

OSA I PARE

Bilo je 9 ujutro. Mater me digla da s njon gren po spizu. Ni mi se dalo, al ko mene ča pita. Morala san ić i gotovo.

Došli smo u butigu. Na jednoj polici san ugledala lipu roza kućicu za bebe. Zajubila san se u nju na prvi pogled, odma san je tila imat. Pitala san mater da mi je kupi, ali ona nije tila. Ajme ča mi je bilo žaj!

Kad smo se vratile iz spize, išla san se igrat, ali san stalno mislila na roza kućicu. Mater me bila upozorila na ose koje su se skupile u našem dvoru. Rekla mi je da pazin jer bi me koja mogla ubost. U tome momentu pala mi je na pamet odlična ideja! Ušuljala san se u svoju sobu i uzela flomaster za nacrtat na ruku ka da me osa stvarno ubola. Dok sam to činila, računala san koliko mi još para triba skupit za roza kućicu. Kad san lipo uredila ruku, izašla san u dvor i počela vikat i plakat, per la finta od boli, da me ubola osa. Utrčala san u kuću po pomoć. Brzo su mi pritisli ladne kovanice na "ranu". Malo san to držala pritisnuto i pravila se da me puno boli i da mi ranu triba pritisnit s još kojon kovanicon, a onda potrčala u sobu i "zarađene" pare spremila u kasicu. Sutradan san jedva dočekala poč kupit moju lipu roza kućicu. Ušla san u butigu, ali na polici je nije bilo. Prodala se!

Ajme ča mi je bilo žaj! Od muke san skoro počela plakat, ma san brzo došla sebi. Važno je da su pare tu. Već ću ja nač nešto u što ću ih potrošit.

*Morena Nićeno, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

KIKI PICASSO

Jedna mala Ema je imala mačka koji se zva Kiki. Bija joj je puno drag i lipo su se slagali, a bome i volili.

Jednega jutra su Emini roditelji išli radit, ka i svaki dan. Ema je odlučila malo zabavit se pa je izvadila papir i boje i počela slikat. Kiki je za to vrime spava blaženin snon. Ema se uživila u slikanje tako da više ništa drugo nije ni čula ni vidila. U niko doba Kiki se probudija. Lipo se naspava, ali je i ogladnija. Tražija je po kužini ča će izist. Na stolu je ugleda žmul vina. Nije on bidan zna da je to vino. Mislija je da je voda. Skočija je na stol i doša do žmula. Utira je šapu unutra, izvadija je vanka i liznija. Svidilo mu se! Opet je učinija to isto. I opet. I opet. "Jo, ča je ovo lipo!" sve se obliziva. Tako pripit doša je do Eme. Zamjauka je, ugazija ukrivo i sve boje prolija po tleju. "Ajme, ča si to učinija, šempjasti Kiki!" zavikala je Ema i tila ga uvatit. Kiki joj je uteka ravno u zdilice s pituron i sve četri šape zamočija u boje. Onako šporak, počėja je bižat po kući. Ka Rocky Balboa se vera i skaka svugdi pa je s tin svojin šporkin šapama pitura sve zidove po kući ka niki Pablo Picasso. Kad je Ema vidila ča je Kiki napravija, došlo joj je slabo. Sve je bilo puno piture: i podovi i zidovi, sve. Brzo su se njih dvoje uvatili čistit sve to. Morali su požurit i završit prije nego joj dođu mater i otac. I uspili su. U zadnji čas!

Kad su mater i otac ulizli u kuću, deboto su pali u nesvist. Iako su se Ema i Kiki potrudili očistit svu šporkicu, sve je opet bilo puno piture. "Pa kako to?" pitala se Ema. Tek se onda sitila da je bila zaboravila očistit Kikijeve šape!

*Kaja Žitko, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

MATER I SPIZA

Mater gre u spizu. Kupuje mliko, pomidore, kumpire i jaja. Sve me je straj da će doma dohodit sa dvi kese, pa će za malo vrimenta mene šavat da gren u butigu po konšervu, kapulu i karote za juhu. Dohodin doma i davan materi kesu, a ona se vata za glavu jer je zaboravila kupit kruz.

Marita Nikolić, 4. razred

*Mentor: Antonia Tonković Barišković
OŠ Manuš, Split*

ŠUMA ČUDA

Ana živi u gradu. Odma isprid njezine kuće nalazi se duboka, gusta šuma. Roditelji su joj uvijek govorili da se nikad ne zaputi u šumu, jer u njoj ima svakakvih čudesa. Pričao joj je jednom ćaća priču kako se on zaputio u tu šumu i da je čuo svakakve zvukove. Zvukove vrištanje, plakanja, deranja. Reka je da je trča samo ravno i nije zna di ide. Dok je trča, zabija se u nekog čovika s crnin šeširon i crnin kaputon. Čovik ga je pitao "Di ćeš ti?" Bilo ga je jako stra. Počeo je bižat i na kraju je ne zna kojim puten doša kući, al' Ana u to nije virovala. Rekla je da su to obične gluposti koje je on sanja. Ana se odma sutradan zaputila u šumu da vidi to čudo. Kad je Ana stigla u šumu nije čula nikakve zvukove i nije vidila nikakvog čovika s crnim šeširon i crnim kaputon. Jedva je čekala reći ćaći da je ona bila u pravu i da je on sve to sanja. On prvo nije moga virovat da se ona zaputila sama u tu šumu, a drugo, nije virova da nije čula nikakve zvukove. Reka joj je: "Možda si bila u pravu, možda sam ja to sve sanja," al u to ćaća nije virova. Tio je otić u šumu odma kada svi u kući legnu. Otiša je u šumu i opet čuo svakakve zvukove, al ovaj put ni on nije vidia nikakvog čovika. Tata je trča ovaj put znajući di ide. Vratia se kući sav zbunjen i sav u strahu. Nazva je šumu ŠUMA ČUDA. I napisa je knjigu *Šuma čuda* prema istinitom događaju iz svog ditiinjstva. Anina mama i Ana ne viruju dan-danas toj njegovoj priči.

*Lucija Gojak, 6. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ oca Petra Perice, Makarska*

DIDINA BARUFA

Jednije litnje večeri nono se spusti niza skale i duoša do nos. Sto je na vrotu od tinela i gleda i gleda. Ni moga sebi duoć. Nos dvoje svaki na svoj kantun od kauča, svaki sa svojim mobitelon u ruke i tišina kako ono u crikvu na Kvarantaore. Nismo ga ni vidili, ni čuli dok ni zagarmi gloson: "Ča tuo činite?"

Mi se pristrašili kako da je gruom u kuću udri, odma ostavili to tehnike, jer bi nos bi izi da smo nastavili. Sje je na katridu, vase mene i brata, svakega na svoje kolino u krilo i poče štoriju kad je uon bi mladoskočić.

Jušto smo svi iz kumpanije bili zavoršili skulu i zaposlili se svak na svoje misto. Osto je bi samo jedon koji je bi zavorši za električara. Duonkve, i on se zaposli! Di drugo nego u Elektrodalmacije. Sad von je to HEP. Kako je svaki kad bi se bi zaposli bi napravi feštu, tako je i uon. U nika doba mi vruozi od mladosti, dogovorili smo se da grijemo napraviti đir uz more i usput, ono kako da ni naš posol, svaki je vase uruke po stinu i svaki je tuko svoj kandelaber dok nebi bi razbi žarulju. Sutradon nastala gvera, ko je ovo sve učini, kolika je ovo šćeta! Bilo je i beštijih! Tukalo je niko vrime dok se ni saznalo ko je to napravi. Šoma dela šoma oni ča su bili zaduženi za te žarulje su nos skupili i doli nove žarulje da ih prominimo kako znomo i umimo. Mi vrozi opet za napraviti žbravuru svaku smo žarulju opiturali u svoju pituru. Zavidali ih svaku na svoje misto i čekali večer da zasvitlidu. Kad je pućena letrika riva se svitlila u svim kulturima. Kako ono svićice na boru kad je štajun od Božića. Riva već nikad posli tega ni tako lipo zasjala. Ove vele glove nisu non imale čo reć. Žarulje smo tornali i učinili ča su non rekli!

Vi danas somo u ovo moteletih gledote i ne padaju von nikakve divjarije napamet!

*Vedrana Rita Bogdan, 8. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

TAKI I FJOKI

Sal ću van špjegat štuoriju obo šjora Lieni. Jo van je bome ne znon, ali su mi moji stori provjali obo njuon.

Ostala je storo cura, a to van ni baš bilo na diku u ono doba, čin biš bi paso dvadesietu odma bidu te bili prikrižili. A kal će se ona odat? Kal je vajalo da ašisti nonu, nuonota, roditeje, braću i jedniega storega borbu. I dokle bi ona to sve namirila ni je već bilo voja ninder hodit. A za noć mlodega vajalo je hodit na bale.

Mater i otac bidu bili radili da se odo, a jepeta hi je bilo stroh da ne ide ukrivo. Šoma dela šoma, jedon se put dogovorila sa ocen i materon da će puoć na bol. Mater non je izvukla iz bavula svoju nojlišju veštu iz mladosti, splela pletenice i na svaku stavila po jedon fjok, bokun je uščipala za obraze namisto rumenila i bila je pruonta. Ali kakove je ona bila sriće, ni još mužika na balu počiel, a njuon već puko takić i ispo fjok sa jednie pletenice. I di će sad takova iškat mlodega? Dišperala se i sela u kantun po je nikor ni ni vidi, a kamo pito hoće balat. Malo se okasnila duoć doma, a iz komore su se jovili mater i otac da je to ura za duoć i da je srom bilo. Ona se rasplokala i rekla da mučidu jer da vragu jedon bol ni zabalala. Nasto je muk, a onda je otac reko: "Ma, čo, baš vragu jelniega?" Mlodega nikad ni nošla, a otac i mater su radi tega žalosni umrli. Danas već tega ni, nego roditeji rečedu: "Ne udoj se, ćierce nego guštoj kad nison jo!" Sve se prominulo. Če bilo tega više ni. A, mi, moća naprid po će bit ča Buog do!

*Neda Avramović, 7. razred
Mentor: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća*

RIS GORAN

Ja san naučila bit cool (kul). To znači da kad te živciraju i kad te s nečin tlače da ostaneš ono šta se reče mrtav ladan. Ne ladan ono ka sladoled nego miran.

A ako si kul tribaš pratit sve šta je nova, šta se nosi, kako se govori, koju muziku slušaš... I tako je sve i počelo: šta san ja čula jednu reklamu na TV. Pa i vi ste sigurno - ono: ako želiš biti kul dođi u Konzum... Zvjerići su tu... E, zvjerići... naljepnice skupi, nagrade pokupi i sve tako...

I ja se ulovila ka tić na baketinu. Odma san bacila oko na tog zvjerića plišanca-risa Gorana. Svi govore da je ris zvir, ma meni je više sličija na lipu tigrastu mačkicu. Samo je mrvicu veći i deblji i ima dlake na ušima. Živi u Gorskom Kotaru i tamo skače po planinama. Ali ovi moj živija je u Super Konzumu na Stinicama.

Svoju želju naravski, povjerila sam kome drugo nego mami - mame je skoro uvijek najlakše nagovoriti na ono šta očeš. I, odjedanput svi su u mojoj familji kupovali samo u Konzuma i vridno skupjali naljepnice. Samo je tata jedanput falija i doša doma sa spizom iz Studenca. Kad je mama vidila u koju je kesu donija spizu, vrisnula je u hodniku da su je svi susidi čuli: "Jes ti, Teo, normalan? Znaš li koliko smo za to spize mogli naljepnica dobit u Konzuma?" Tata je sta u tinelu cili zbunjen i nije ništa ni razumija, ni reka.

I tako, par dana kasnije na Stinicama san s police skinila i prvi put zagrlila mog risa Gorana. Mekan i mackav posta je moj najdraži plišanac, pa smo i spavali skupa.

E, da bi ja bila ono skroz kul morala san se s njim pofaliti i u školi, a to se pokazalo ka katastrofalna falinga. Sve su curice mazile i gladile moga risa, a onda je za vrime vjeronauka on dospija u ruke onome Tonču, a on je ispod klupe uzeja nožice od likovnog i ošiša mu dlake s ušiju! Onda mi ga je bacija priko klupe i reka: "Eto ti tvoga zvjerića - sad ti je pelava mačka!" Od bisa san zakovala i sva poškarpunila i jedva san čekala da se u razred vrati naša učiteljica i da jon se rečen šta mi je Tonči učinija. U sebi san sve ponavljala: diši, smiri se, skuliraj se... i smišljala govor za učiteljicu.

A onda san se sitila da je učiteljica jedanput rekla da se ne smimo špijavat i tužakat i da kad je ona bila dite, da su tužibabe zvali špijun... i sad ne smin isprid vas reć šta... na pirun. Završija je vjeronauk. Držala san moga risa Gorana na kolinima i bija mi je baš i lipši i smišniji ovaki bez dlaka.

Učiteljica se vratila u našu učionicu, a ja san odma visoko digla ruku. Tonči je problidija ka jogurt. Tada je ona rekla: "Reci, Lara, što trebaš?" Digla sam se na noge, iz mene riči nisu tile vanka... Samo san tiho promucala: "Učiteljice, Tonči je... Učiteljice, mogu li ja na wc?"

*Lara Prlić, 2. razred
Mentor: Linda Koncani
OŠ Split 3, Split*

MAŠKA VRAŠKA

Vruće je, žega je, lito je! Nakon dobrog obida, ka i svaki pošteni Dalmatinac, otišla san bokun ripožat. I taman šta san lipo usnila, eto ti ga đavle, vriska, dernjava.

Izađen na balkon, kad ono, litiga između babe Ane i babe Mare. Mislin se ja o čemu njih dvi, kad vikne baba Mare: "Čija je ovo mačketina?" Na to će Ane: "Siguro je od onih doli šta su stigli iz Zagreba." "Ma kakvi, to ti je od Ljubine čere, one iz grada!" uvjereni će Mare. I tako, dok su se njih dvi koškale, vidin ja, onako još na po' oka, crnu mašku kako mjauče posri hrasta. Skupile se tu i druge babe iz susidstva, susida Marica, arivala je i Luce ma i sin joj Duje. Viču one mic mic mic, mujs mujs mujs, ali maška tvrdoglavo mjauče i neće nikako doli. Mare se siti: "Iden ja do unuka Luke po onaj balun i opalit ću ga gori, a maška će onda valjda doli!" A Duje doskoči: "Ajde Mare, ne budi luda, nimaš ti kosti za lupat balune, a čini mi se da ni maške devet života nemaju. Zvat ćemo našega od vatre, Matu!" Doša je Mate, nikad otkad je u našoj maloj postrojbi nije odbija izać na teren. Razvuka je skale i spustija mašku doli. Taman šta ju je spustija na pod, ona pobigne glavon bez obzira, drito jopet na vrj hrasta. Ne boj se, nije Mate opet razvlačija skale.

Svi su slegli ramenima, činili da nije njihov posal i, ka po dobron staron običaju, ništa nisu napravili, a meni su pokvarili san.

*Andrea Jerčić, 5. razred
Mentor: Martina Lovrić
OŠ Žrnovnica, Žrnovnica*

VILA U GUVNU

Siskla zima, a bura juri niz Mosorske vale pa se zapine u dulove u Osičanin. Vitla pahulje sniga koje se zadaju u lice ka' 'čele liti. Stisli se mi, dica oko vatre na kominu, maštamo o litu, kupanciji, toplini i su nama je naša baba. Tada Mati dođe u glavu pa reče babi: Kaži nan baba kako je bilo kad je vila s Mosora čači u guvno dolazila?

E, ovako je to bilo, reče baba, meni su pripovidali kad san bila vaši' godin', to je bilo o Arniru, vrlo se je žito u Krču, a tako je bilo teplo da je Čuće osta spavat na slami. Kad oko ponoća prene se on i ugleda priko Botajne kako leti goruća glavinja i pođe k njemu u guvno. Dolibija se lagano i bidan se pripadne, sav se skoči u straju da će sve planit. I samo šta ga nije afanalo, on malo razdrimlje i pogleda boje, ni to bila glavinja već divojka da ne more bit lipša, ma jedna stvar je bila naopaka. Umisto noga je imala kopita. Kaže ona njemu: "Slušaj Čuće, nemoj nikome govorit da si me vidija i lipo ću te darovat", a on joj odgovori: "Neću nikome, a kako'š me darovat?" "Maši se u aran i uspi 'šenice u žep." Tako se on maši šenice, strpa sve u skute, a misto zrnja mu se učinu dukati. Tako ga vila darova i ode. Ujutro k njemu dođu njegovi. I budalasti Čuće stade pripovidat što mu se dogodilo, a oni njemu da je pobenavija i da je sve sanja. Ali nisan sanja, sad ćete vidit dukate. Maši se Čuće u žep, a ono misto dukati - zrnje. Ne moran van ni kazat kako je bija dišperan. Moga se jidit koliko je tija, al je naučija šta znači držat jezik za zube, sitija se, ne boj se, vila je bila jasna, ako ne špija, darovi stoje.

Eto tako je nama pripovidala naša baba, a vi tako ispovidite svojoj dicit.

*Lucija Komić, 5. razred
Mentor: Martina Lovrić
OŠ Žrnovnica, Žrnovnica*

GAČE IZ CRNE GORE

Bile su to davne šezdesete, kako mi je kažiava did, vrime stare Jugoslavije, uz koju bi on uvijek doda ono "blažene", ma nisan nikad razumija šta oče reć. Ne razumin ni danas.

I tako se moj Marko vraća doma s puta, na kojien je bija poslon, u Crnoj Gori. Vartija se fameji u Imotski. Bija je tu dom naših starih. Ovaj put je ariva sa nećin puno lipin, posebnin, sa novin gačama. Ma ke preženca. Moramo činit distinkciju, nisu to bile one gače ispod gača, bile su to hlače. Lipe i skupe. Pazi, 7 ijadi dinari, to ti je nekih današnjih 60 euri. Alatega! 60 euri u onin godinama. Faliija se cilon selu, ne daj Bože da nika kuća nije čula kakvi trofej nosi. Mangup, počėja je i balote igrat u njima. Bija je još tad mlad i u formi. Ka za đavla, zva ga jedan dan susid Ante, od Garaca, da idu vozat bicikle po selu. Krenija Ante, a krenija je i Marko sa gačama. Daleko su tada bile pomisli na asfaltiranu cestu, i ovi moj, počėja brzati na kozjen putu. Kad ono, bum! Padne Marko i bicikla i koza, al bolila je njega briga za biciklu, altroke za kozu, cili se dešva ma odma je iša gledat gače! Na njima velika rupa.

Ante udriija usmij, a Marko samo šta nije oplaka. A ja se smijen jer tovar više nikad nije sija na biciklu.

*Luka Lončar, 5. razred
Mentor: Martina Lovrić
OŠ Žrnovnica, Žrnovnica*

MAČKARE

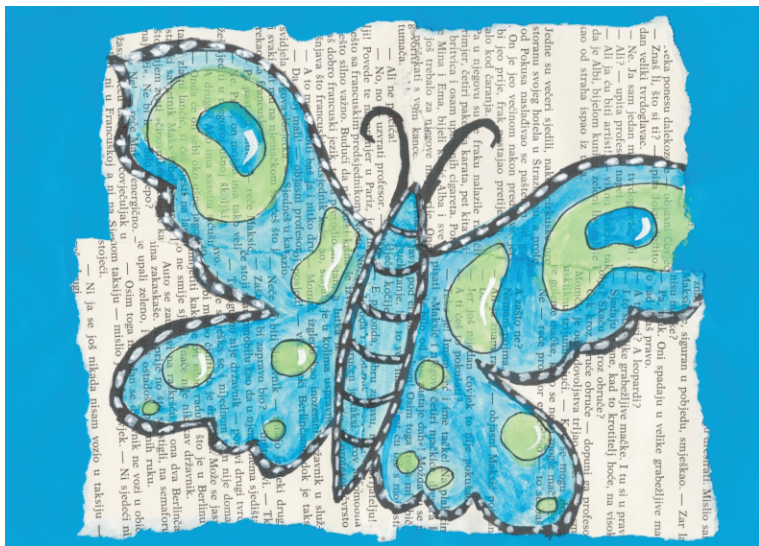
Sićan se kad san sa šest godin' bila na mačkarama u mome mistu. Je, dobro ste me čuli, rekla san mačkare.

Tako vam se u nas u Žrnovnici kaže. Bile su to dičje mačkare, održavale su se na Korešnici, isprid mog vrtića. Moja baba ga je zvala gingebas. Ja sam došla sa materon, ona je bila Darth Vader, a ja princeza Leia iz Ratova zvizda. Tu van je bilo stvarno puno svita, svi su bili mačkarani, balalo se dokasna. Među njima san vidila i jednu vilu. Odma me podsjetila na čačine priče o vilama koje mu je pričala njegova baba Tonka. Lipe su to žrnovačke priče iz antičkih vrimenta. Govorilo se tada da se vile s Mosora spuštaju do kuća i po noći konjima pletu grive u pletenice. Najlipša mi je priča o dicit koja su srele vile, dale su in biserje i splele in kosu. Rekle su in da biserje nikome ne kazuju dok ne dođu doma. Na putu su sreli su nikoga čovika. Pita ih je ko' in je tako lipo spleja kosu, a oni su rekli vile. Čovik in nije virova pa su mu ka' dokaz išli pokazat biserje. Kad su ga izvadili iz džepa, u ruci in je bilo samo kamenje. A šta ću in ja, tribali su činit kucio. I tako dok ja vama pričam o vilama došlo je vrime i za spalit krnju. Prvo su mu čitali optužnicu. Tribalo ga je kaštigat. Ne sićan se zašto je njima bija kriv, ali znam da se meni godinu dana ranije u vrtiću zato šta nisam imala ni sestru ni brata. Barenko zato više nije bija kriv jer mi je mater taman na te mačkare opet bila trudna. Kazala mi je da san prava mustra.

I tako vam je, svitu moj, krnjo partija i te godine, dok mu je naša limena glazba svirala posmrtni marš. To van je isto jedan prastari običaj u mome mistu. I za kraj, da me pitate za šta mi je danas krnjo kriv, e pa zato šta se u Žrnovnici više ne organiziraju mačkare.

*Marcela Mihanović, 5. razred
Mentor: Martina Lovrić
OŠ Žrnovnica, Žrnovnica*

Sadržaj

Petar Firizin: Leptir, 8. razred OŠ Grohote

OŠ Ante Curać - Pinjac, Žrnovo

- 11 More, Antonia Curać, 3.r.
- 12 More, Iva Čagalj, 3.r.
- 13 More, Franko Foretić, 3.r.
- 14 More, Nikola Leleković, 3.r.
- 15 More, Željko Radovanović, 3.r.
- 16 More, Karmen Skokandić, 3.r.
- 17 More, Ivana Šegedin, 3.r.
- 18 More, Mateo Tvrdeić, 3.r.

OŠ Bijaći, Kaštel Novi

- 20 Sićaju se, Stipe Bartulović, 5.r.
- 21 Sni ukrašeni suncen, Stipe Bartulović, 5.r.
- 22 Jesenski pinel, Natali Cvitković, 4.r.
- 23 Bičve, Toni Ergovac, 4.r.
- 24 Dičja igra u cviću, Iva Krajina, 4.r.

OŠ Bol, Split

- 26 I to je ljubav, Nika Barišković, 3.r.
- 27 Imaš li zlatno srce, Josip Bepo Ivković, 3.r.
- 28 Zašto je Valentinovo samo jedan dan, Ema Majić, 3.r.
- 29 More, galeb i ja, Luna Vručinić Perić, 4.r.

OŠ don Lovre Katića, Solin

- 31 Kruv, Sara Drlić, 3.r.
- 32 More snova, Eva Mihovilović, 3.r.
- 33 Plovin u beskraj, Eva Mihovilović, 3.r.
- 34 Mirakul, Eva Milan, 3.r.
- 35 Maslina, Anđela Poljak, 3.r.
- 36 Morski san, Anđela Poljak, 3.r.
- 37 Tuga, Daniel Puljiz, 3.r.
- 38 Kularina, Petra Raič, 3.r.
- 39 Sanjan, Aurelija Marija Tadić, 3.r.
- 40 Ča je za me ljubav?, Palmina Teklić, 3.r.
- 41 Gren u ribolov, Palmina Teklić, 3.r.
- 42 Vali me doživlju, Palmina Teklić, 3.r.
- 43 Vali snova, Palmina Teklić, 3.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 45 Jubav, Luka Brižić, 5.r.
46 Tjelesni, Luka Brižić, 5.r.
47 Likovni, Ella Buktenica, 5.r.
48 Sestra, Ella Buktenica, 5.r.
49 Sunce čačino, Toni Firizin, 5.r.
50 Teci vodo, teci, Toni Firizin, 5.r.
51 Glazbeni, Marta Pavić, 5.r.
52 Njemački jezik, Lucy Sabljić, 5.r.
53 Snig, Lucy Sabljić, 5.r.
54 Vitar, Lucy Sabljić, 5.r.
55 Vjeronauk, Lucy Sabljić, 5.r.
56 Čuvajmo prirodu, Toni Vincenzo Sinovčić, 7.r.
57 Hrvatski jezik, Ivan Tenžera, 5.r.
58 Matematika, Ivan Tenžera, 5.r.
59 Vrime, Ivan Tenžera, 5.r.

OŠ Hvar, Hvar

- 61 Lipi otok, Jana Erceg, 7.r.
62 Naša maškica, Jurja Jurić, 7.r.

OŠ Jesenice, Dugi Rat

- 65 Dalmatinska, Ivano Kačunko, 5.r.
66 Dalmacija, Iva Kadić, 5.r.
67 Rodni kraju, u srcu te nosin, Danica Karaman, 5.r.
68 Misto moje matere, Andrea Lučić, 5.r.
69 Ćaća i ja gremo u brdo, Zoran Miljak, 6.r.
70 Jugo, Ema Mladinić, 6.r.
71 Dalmacija, Ivana Naranča, 7.r.
72 Ruzmarine moj, Toma Raos, 6.r.
73 Priko meja i puta, Viktorija Skender, 6.r.
74 Čekan te, Luna Zemunik, 5.r.

OŠ Lučac, Split

- 76 Lola, Maia Coloma, 3.r.
77 Moja meštrovica, Marina Korona, 3.r.
78 Ajduk, Morena Nićeno, 3.r.
79 Moj Split, Luka Pijanović, 3.r.

OŠ Manuš, Split

81 Obid, Kate Bogdanić, 4.r.

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad

83 Snig u Paizu, Šime Ivanković, 3.r.

84 Stori judi, Juraj Matković, 6.r.

85 Jedna molisna kuća, Ena Regović, 6.r.

OŠ Petra Kružića, Klis

87 More, Nika Tešija, 2.r.

88 Olovka, Nika Tešija, 2.r.

OŠ Plokite, Split

90 Lito u Jelsi, Matea Leona Dukan, 2.r.

91 Moje litovanje, Ivo Pepe Miličić, 2.r.

92 Lipi dan, Dora Žnidaršič, 2.r.

OŠ Pujanki, Split

94 Lito, Niko Čurčić, 2.r.

95 Libar, Gabriel Doždor, 6.r.

96 Moj dan, Gabriela Džajić, 5.r.

98 Riba oli biže, Margarita Eterović, 5.r.

99 Dom, Rino Ganza, 2.r.

100 A - moća, Doris Grgić, 7.r.

101 Sve o košarici, Haris Ibrahimović, 5.r.

102 Moj pas, Manuela Janjić, 2.r.

103 Nebo daždi, Dražen Jelavić, 6.r.

104 Ča je more, Karlo Kovačik, 4.r.

105 Proliće, Ana Laštre, 2.r.

106 Smij dice, Ivan Lončar, 5.r.

107 Libar, Marta Marković, 6.r.

108 Lito, Duje Pavičić, 6.r.

109 Balun, Ante Pjanić, 4.r.

110 Lito volin..., Ema Pjanić, 4.r.

111 Kako čekam primaliće, Paolina Radan, 5.r.

112 Balarina, Lara Siničić, 5.r.

113 Ludi praznici, Tino Šimundić, 4.r.

114 Balun, Bepo Ukić, 5.r.

OŠ Selca, Selca

116 Obid u gori, Cvita Jakšić, 5.r.

OŠ Split 3, Split

118 Duzina misec, Petra Atlagić, 2.r.

120 Čakulona, Nina Češljar Sabljak, 4.r.

121 Moj Split, Jakov Džaja, 2.r.

122 Jabuka, Kristian Grbelja, 4.r.

123 Moja familija, Boja Grubišić, 4.r.

124 Gropi, Bruno Jurač, 2.r.

125 Portafoj, Anja Mrklić, 4.r.

127 Leroj, Lara Prlić, 2.r.

128 Jadransko more, Luka Simunić, 4.r.

129 Moja simpatija, Lorena Škaričić, 4.r.

OŠ Supetar, Supetar

131 Moj grad Supetar, Emanuela Vidošević, 6.r.

OŠ Trstenik, Split

132 Berba maslin, Tonia Kurtović, 4.r.

133 Čale, Roko Malenica, 4.r.

134 Voda, Luce Šaškor, 4.r.

135 Maslino moja, Karlo Šop, 4.r.

136 Maslina stara, Toni Vujnović, 4.r.

137 Maslina, Nera Vuković, 4.r.

OŠ Vis, Vis

139 Viška mater, Paula Cvitanović, 6.r.

140 Bunor života, Toni Karuza, 6.r.

141 U pajiz, Nikolina Krolo, 6.r.

142 Na kolu, Toma Kunac, 6.r.

143 Svako o nicemu, Dario Mesaroš, 6.r.

144 Jancić, Ana Mratinić, 5.r.

145 Primaliće, Nikola Pisac, 6.r.

OŠ Vjekoslava Parać/PŠ Vranjic

147 Moj Vranjic, Petar Božić, 4.r.

148 Malo misto, Dora Mandić, 4.r.

149 Lipi dan, Jakov Matić, 4.r.

150 Moje misto, Frane Matijaš, 4.r.

OŠ Vladimira Nazora, Postira

Provedbu projekta i tiskanje zbornika učeničkih radova
omogućili su:

Ministarstvo znanosti i obrazovanja RH
Splitsko-dalmatinska županija
HNK Split, Marulićevi dani: festival hrvatske drame
GKMM Split, Knjižnica Grohote
Općina Šolta

MINISTARSTVO ZNANOSTI
I OBRAZOVANJA
REPUBLIKE HRVATSKE

SPLITSKO
DALMATINSKA
ŽUPANIJA

Marulićevi
dani

HRVATSKO
NARODNO
KAZALIŠTE
SPLIT

Šolta
OPĆINA ŠOLTA

OŠ Grohote
Grohote, Šolta
2023

...za mu magie nalogu nagovoriti da odustane od posla
 taksonako su joj jednom rekli kako je rijeka sad tek jedva
 Foida kanalizacije, koja ne buja od kišnice što se slijeva s H
 živeatha, već od stanovnika koji su joj se nagomilali na
 i Voš je malo tu postajala, dok je od studeni nisu zabojel
 pri probušenim ušnim školjkama počelo joj pulsirati. Uzda
 zaputita se kući otkriviš putem kako je nelagodu koju i
 pjesčala pri pogledu na visoko bijelo zdanje u Ulici Foulis
 egdje među crnim crkvenim klupama.

OS Grohote, Grohote, Solta

2023

ISSN 1845-4852

...i sam bio mlad, vidio sam na slici nešto slično, i ja toš
 obile puder i s nakrivljenim crnim šeširona kako je
 sto vjerovala da se mentalno zdravlje pokazuje dobrim teš se
 je zadovoljno s njom. "Bit će misliti i kako se
 ran. "Bit će misliti i kako se
 ratila kući. "Sve što je posjetnice, sva rukovana. Već mi je
 pozlogrdio taj bonton smrti!"

...i sam bio mlad, vidio sam na slici nešto slično, i ja toš
 obile puder i s nakrivljenim crnim šeširona kako je
 sto vjerovala da se mentalno zdravlje pokazuje dobrim teš se
 je zadovoljno s njom. "Bit će misliti i kako se
 ran. "Bit će misliti i kako se
 ratila kući. "Sve što je posjetnice, sva rukovana. Već mi je
 pozlogrdio taj bonton smrti!"

...i sam bio mlad, vidio sam na slici nešto slično, i ja toš
 obile puder i s nakrivljenim crnim šeširona kako je
 sto vjerovala da se mentalno zdravlje pokazuje dobrim teš se
 je zadovoljno s njom. "Bit će misliti i kako se
 ran. "Bit će misliti i kako se
 ratila kući. "Sve što je posjetnice, sva rukovana. Već mi je
 pozlogrdio taj bonton smrti!"

...i sam bio mlad, vidio sam na slici nešto slično, i ja toš
 obile puder i s nakrivljenim crnim šeširona kako je
 sto vjerovala da se mentalno zdravlje pokazuje dobrim teš se
 je zadovoljno s njom. "Bit će misliti i kako se
 ran. "Bit će misliti i kako se
 ratila kući. "Sve što je posjetnice, sva rukovana. Već mi je
 pozlogrdio taj bonton smrti!"

